



Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul II, Nr. 1, Ianuarie 2022

15 ianuarie

ZIUA CULTURII NAȚIONALE

24 IANUARIE - ZIUA UNIRII PRINCIPATELOR ROMÂNE

La un An Nou: Ceea ce are să se'ntâmples se va'ntâmpla



Mihai EMINESCU

Oricât de mici am fi pe acest glob, atât de neînsemnat în univers, a cărui an întreg de câteva sute de zile nu e măcar un ceas pentru anul lui Neptun de șasezeci de mii de zile, totuși ce multe și mari mizerii se petrec în atât de scurt timp, cât de multe mijloace nu inventează oamenii spre a-și face viața grea și dureroasă! S'ar crede că, cu cât cunoștințele înaintează, cu cât omul câștigă convingerea despre nimicnicia lui și despre mărimea lui Dumnezeu, ar scădea deșertăciunea care este izvorul urei și al desbinărilor; că încredințându-se că nu numai nimic este, ci chiar mai puțin decât nimic, de vreme ce viața omenirii întregi este ceva accidental și trecător pe coaja pământului, mintea lui va fi isbită cu atâta adâncime de acest mare problem, încât să poată uita patimele mici cari-i mișcă, mai puțin înșeninătoare decât o picătură în ocean, decât o clipă în eternitate.

pagina 2

În 15 ianuarie, la Casa Regional de Castilla La Mancha din Getafe, Madrid, ZIUA CULTURII NAȚIONALE 2022 a fost

O ZI A UNITĂȚII COMUNITĂȚII ROMÂNEȘTI DIN SPANIA

pagina 22



Col.(r) Dr. Mircea Dogaru



"Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie!"

„Români! Unirea este îndeplinită. Naționalitatea Română este întemeiată. Acest fapt mareț, dorit la generațiunile trecute, aclamat de Corpurile Legiuitoare, chemat cu căldură de noi, s-a recunoscut de Înalta Poartă, de Puterile garante și s-a înscris în datinile Națiunilor. Dumnezeu părinților noștri a fost cu țara, a fost cu noi. El a întărit silințele noastre prin înțelepciunea poporului și a condus Națiunea către un falnic viitor. În zilele de 5 și 24 Ianuarie ați depus toată a voastră încredere în Alesul nației, ați întrunit speranțele voastre într-un singur Domn. Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie. Vă iubiți Patria, veți ști a o întări. Să trăiască România!”

pagina 12-13

Prioritățile statului în sprijinul acordat Diasporei

pagina 16-17



Guvernul României, ar trebui (în primul rând în baza programului de guvernare acceptat de Parlament) să contribuie la prezervarea și afirmarea identității etnice, culturale, lingvistice și religioase a acestora și să se

consolideze ca partener de încredere pentru românii din străinătate pentru a ajunge la un viitor unde românii prosperă, în securitate și libertate, oriunde s-ar găsi ei, unde identitatea, tradițiile și cultura românească ar trebui să înflorească în comunitățile istorice.

Titu SULTAN,

Specialist în drept constituțional și parlamentar

MIRON MANEGA



NAȚIONALISMUL CA FATALITATE și omul de nicăieri

Identitatea este ceva de care nu poți scăpa. Te naști român, sau englez, sau francez, sau sârb, sau ungar, ca și cum te-ai naște negru, sau alb, sau înalt, sau scund. Identitatea este, cumva, ca o cocoașă pe care vrei-nu vrei, trebuie să ți-o asumi. Nu este neapărat ceva de rău sau de bine, este pur și simplu o fatalitate. Irevocabilă.

pagina 3

editorial

La un An Nou: Ceea ce are să se'ntâmplă se va'ntâmpla

MIHAI EMINESCU

Dacă privim regularitatea fenomenelor lumii siderale și o comparăm cu nestatornicia sortii omenesti, am putea crede că altceva se petrece în ceruri, altceva pe pământ. Cu toate acestea, precum o lege eternă mișcă universul deasupra capetelor noastre, precum puterea gravitațiunii le face pe toate a pluti cu repejune în chaos, tot astfel, alte legi, mai greu de cunoscut, dar supuse aceleiași necesități, de la care nu este nici abatere, nici excepție, guvernează oamenii și societățile.

Oricât de mici am fi pe acest glob, atât de neînsemnat în univers, a cărui an întreg de câteva sute de zile nu e măcar un ceas pentru anul lui Neptun de șasezeci de mii de zile, totuși ce multe și mari mizerii se petrec în atât de scurt timp, cât de multe mijloace nu inventează oamenii spre a-și face viața grea și dureroasă! S'ar crede că, cu cât cunoștințele înaintează, cu cât omul câștigă convingerea despre nimicnicia lui și despre mărimea lui Dumnezeu, ar scădea deșertăciunea care este isvorul urei și al desbinărilor; că încredințându-se că nu numai nimic este, ci chiar mai puțin decât nimic, de vreme ce viața omenirii întregi este ceva accidental și trecător pe coaja pământului, mintea lui va fi

isbită cu atâta adâncime de acest mare problem, încât să poată uita patimele mici cari-i mișcă, mai puțin înseninătoare decât o picătură în ocean, decât o clipă în eternitate.

Dar nu este astfel. Se vede că aceeași necesitate absolută, care dictează în mecanismul orb al gravitațiunii cerești, domnește și în inima omului; că ceea ce acolo ni se prezintă ca mișcare, e dincoace voință și acțiune și că ordinul moral de lucruri e tot atât de fatal ca și acel al lumii mecanice.

De aceea vedem că marile evenimente istorice, războaie cari s'gudue omenirea, deși par a atârna de decretul unui individ, sunt cu toate acestea tot atât de inevitabile ca și un eveniment în constelațiunea cerească. E drept că cei vechi n'aveau cuvânt de-a pune oroscopul și de-a judeca după situațiunea aparentă a luminilor ceea ce se va petrece odinioară pe pământ, dar cu toate acestea, în naivul lor chip de-a vedea, se ascundea un adevăr, acela că, precum o constelațiune e dată cu necesitate, tot astfel evenimentele de pe pământ se'ntâmplă într'un șir, pare că de mai nainte determinat.

Dacă, după constelațiunea împrejurărilor celor din urmă, am pune oroscopul anului ce vine, nu multă speranță ne-ar inspira, nu multă bucurie ne-ar face. Din nou chestiunea Orientului, sau mai bine a împărțirii împărăției otomane, e obiectul ce preocupă lumea politică și se poate

ca evenimentele din Egipt să fi fost cel dintâiu stadiu al desfășurării chestiunii. În adevăr, după înfrângerea insurecțiunii, a început a se desemna cu claritate alianța austro-germană și a se da pe față înarmările Rusiei. Franța, gata a fi privitoare interesată la uriașa ciocnire dintre lumea slavă și cea germană, gata chiar a participa, a pierdut însă tocmai în preziua anului nou pe bărbatul care reprezenta politica ei de acțiune.

Cu toate acestea, nu credem că moartea unui om, oricâtă însemnătate suspensivă ar avea pentru evenimente, să le poată înlătura cu totul. În acest conflict, pe care viitorul îl indică cu claritate, ce se va alege de cei mici? Poporul nostru mic este pus tocmai ca o mușcă de despărțire între furtuna ce vine din apus, pentru a întâmpina pe cea din răsărit. Oricare ar fi soarta armelor, oricare norocul războiului, oricât de înțeleaptă va fi politica micului popor, rezultatul evenimentelor va fi totuși stabilirea unei preponderanțe politice, pururea fatală nouă, chiar dacă nu ne-ar amenința cu nimicirea totală.

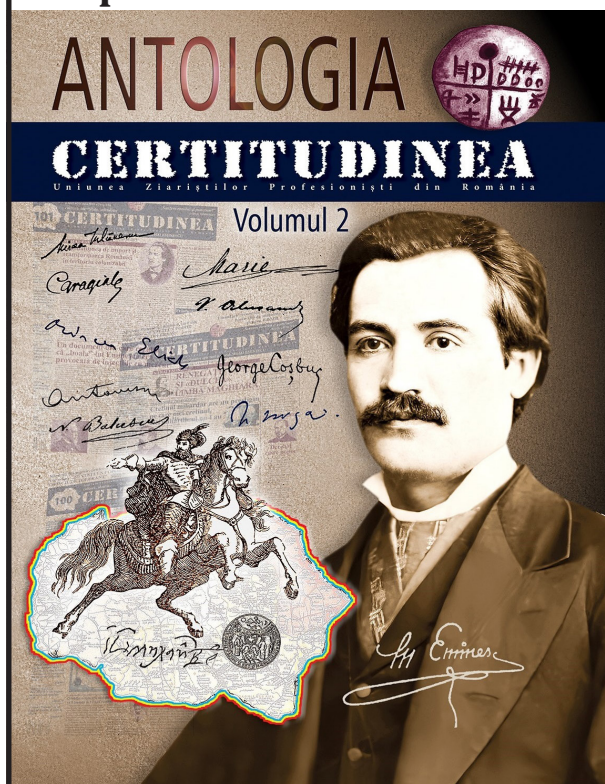
Oare în preziua unor evenimente, determinante pentru soarta noastră, fac bine oamenii ce ne guvernă de-a pune chestiunea revizuirii Constituției? Fac bine a propune excluderea din viața publică a elementelor celor mai luminate ale poporului, cari s'au dovedit în toți timpii a fi și cele mai patriotice, prin suprimarea colegiului I?

Nu numai că nu fac bine, dar chiar șeful acestui guvern a recunoscut aceasta, căci însuși tindea la amânare reformelor, întemeindu-se pe probabilitatea evenimentelor, ce bat la poarta cetății noastre. Cu toate acestea, curentul fatal de înnoiri, care e caracteristic pentru epoca de spoială în care trăim, împinge pe majoritate la punerea unor chestiuni ce nu pot decât să turbure țara și să accentueze deosebiriile de interes și de partid între oameni.

Cu părere de rău câtă să constatăm că, cu toată bătrânețea prematură a năravurilor, inteligența politică a acestei țări arată uneori semne de copilărie. Ca un sfinx, mut încă și cu ochii închiși, stă anul viitor înaintea noastră, dar știm bine că multe are de zis, că cumplite sunt enigmaticele ce le va rosti, că în prăpastie va cădea cel ce nu va fi în stare să le deslege. Iar Edipul destinelor noastre se uită în fața acestui sfinx, și în loc de a fi pătruns de seriozitatea adâncă, tragică poate, a fizionomiei lui, el s'apropie de monstru pentru a-i răspunde cu... jucăriile noastre constituționale... Fără îndoială, ceea ce are să se'ntâmplă se va'ntâmpla, dar e păcat și nu e demn ca atunci, când timpurile sunt foarte serioase, un popor să joace mica comedie a luptelor sale dinlăuntru.

(Articol publicat în TIMPUL, la 1 ianuarie 1883)

Începând din luna FEBRUARIE



Antologia CERTITUDINEA Volumul II

În această lună va apărea volumul II al Antologiei CERTITUDINEA, care va cuprinde următoarele 46 de numere ale revistei (primul volum a inclus numerele de la 0 la 34). Antologia este legată într-un format de 27,5 x 40 cm (aprox. A-3) • Are 580 de pagini alb-negru (echivalentul a 1.160 pagini A-4), însumând 1.480 de articole • Include CUPRINS și INDICE DE AUTORI • Editorul Antologiei CERTITUDINEA este Editura URANUS.

Pentru comenzi, puteți contacta Editura URANUS, București, str. Melineștin. 7, sector 4, telefon: 0722.268.633, fax: 021.683.63.35, www.editurauranus.ro, e-mail: editurauranus@gmail.com.

Antologia CERTITUDINEA e un remediu împotriva psihozei și singurătății, o fereastră către un trecut mai liber decât prezentul pandemic și viitorul concentraționar. O antologie a curajului trecut și un rechizitoriu al lașității contemporane. O mărturie fără botniță, care s-ar putea să nu se mai repete. Un testament pentru copiii de astăzi și pentru copiii copiilor lor.

Frați de grai, frați de trai

Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

Editor: Asociação Socio-Cultural Romanati

Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia, Calle Geranio 28, El Ejido, Almería 04700, Spania

Email: asociacionromanati@gmail.com

www.romaniinandalucia.com;

facebook.com/asociacionromanati

Telefon/WhatsApp : +34 643 86 53 99

Redactor Șef: Mircea G. Florescu

Redactor - Șef Adjunct: Adina Alexandrescu

Redactori: Andra Fornea; Peterjuan Gómez Alcaide; Sorin Bălășcău; Nicoleta Talpa; Titi Sultan

Colaboratori: Camelia Potârniche; Nicolae Coandă; Elena Hincu; Valeru Ciurea; Cristian Segărceanu; Andreea Constantinescu

Machetare grafică: Dorina Florescu



DEPARTAMENTUL PENTRU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Acest proiect este realizat cu sprijinul Secretariatului General al Guvernului Departamentul pentru Românii de Pretutindeni.

Publicația este realizată cu susținerea Unității Ziaristilor Profesioniști din România



Naționalismul ca fatalitate și omul de nicăieri



MIRON MANEGA

Identitatea este ceva de care nu poți scăpa. Te naști român, sau englez, sau francez, sau sârb, sau ungar, ca și cum te-ai naște negru, sau alb, sau înalt, sau scund. Identitatea este, cumva, ca o cocoașă pe care vrei-nu vrei, trebuie să ți-o asumi. Nu este neapărat ceva de rău sau de bine, este pur și simplu o fatalitate. Irevocabilă.

A încerca să nu mai fii român este ca și cum ai încerca să nu mai fii negru. Poți, evident, să asimilezi cultura și civilizația altui popor, poți să-ți vopsești părul și pielea în ce culoare vrei, dar nu poți să-ți răzuiești propria identitate, pentru că aceasta nu este un strat decopertabil, ci o structură genetică. De fapt, se poate, dar rezultatele sunt monstruoase, patologice. Michael Jackson a încercat să fie alb și, pentru moment, chiar a reușit. Ce s-a întâmplat ulterior cu el, se știe.

Emil Cioran a încercat să nu mai fie român, a devenit chiar cel mai mare stilist al limbii franceze, a refuzat să mai vorbească limba română sau să mai revină vreodată în țara natală, dar, în ultimul an de viață, bolnav fiind de Alzheimer, a uitat... limba franceză.

A-ți schimba naționalitatea seamănă cu o operație de schimbare de sex. Poți fi trans-național, așa cum poți fi trans-sexual. La nivel de libertate personală, lipsit de reperi axiologice, opțiunea e realizabilă și politicește corectă.

Rezultatele unor asemenea intervenții opționale sunt însă, așa cum am spus, monstruoase. Trădarea, de exemplu, este și ea o formă de patologie identitară. Trădătorii sunt nativii români care și-au făcut – ca să păstrăm analogia cu transsexualii – o operație de schimbare a identității. Deși vorbesc românește, nu mai sunt români. Dar nu sunt nici altceva, în sensul unei identități definibile. Sunt doar niște anomalii, niște mutanți. Eminescu îi numea „romunculi”.

A fi european sau cetățean al Universului este o abstracție în care nu te poți plasa nemijlocit. Ești european pentru că te-ai născut în Europa. Dar te-ai născut într-un loc ANUME din Europa, într-o casă concretă, dintr-o țară concretă, din niște părinți concreți, de la care ai învățat o limbă concretă. Shakespeare este un scriitor universal pentru că a fost englez. Goethe, pentru că a fost german. Brâncuși este cel mai mare sculptor modern al lumii pentru că a avut inteligența, instinctul sau genialitatea de a rămâne, din punct de vedere etnic, român. Și-a asumat această etnicitate.

Am folosit comparația cu transsexualii pentru că este mai aproape de limbajul curent. Putem duce însă analogia mai departe, comparând renunțarea la identitate cu lobotomia, spălarea creierului prin intervenții din afară. În cazul de față, avem de-a face cu o lobotomie fără bisturiu, doar prin „toxine” informaționale. Și e vorba de o lobotomie în masă, printr-un asediu uriaș, fără precedent, concentrat și concertat. Efectele sunt cele pe care le constatăm astăzi, în jurul nostru.

Toate acestea constituie o explicație, nu și o scuză. Chiar dacă abia acum, în aceste condiții, capătă sens cu adevărat cuvintele lui Grigore Vieru: „Ca să fii român, trebuie să poți”. Iar ca să poți ai nevoie de cel puțin trei lucruri: voință, știință și conștiință.

Există, așadar, un transnaționalism voluntar, axat pe absența conștiinței identitare, prin analogie cu transsexualismul. Este, cum spuneam, o opțiune politicește corectă, dacă nu se poziționează, ca alternativă unică și universală, împotriva naționalismului fugar.

Numai că lucrurile nu stau deloc „politicește corect”. Nicolae Iorga sesiza, încă din 1935, apariția unui nou tip de om universal, „omul de nicăieri”: „Se creează acum, pentru o lume neorganică, un tip de om universal, omul care e de nicăieri și de peste tot, omul în afară de tradiție, înstrăinat de mediul în care a trăit”. (Nicolae Iorga, „Idei asupra problemelor actuale”, Editura Cugetarea, 1935).

Acest tip de om universal este, de fapt, așa cum îl definea Nichita referindu-se la Mircea Dinescu, un copac fără rădăcini, „un copac pe roți”. El poate fi o apariție, dar nu

un reper. Este omul cosmopolit al lui Eminescu (globalistul de azi) „care substituie, pretutindena și pururea, în locul noțiunilor nație, țară, român, noțiunea om, de cetățean al universului”. Iar „cosmopolitismul este pretextul de a nu face nimic pentru dezvoltarea unei părți a omenirii, pentru că individul respectiv s'a însărcinat de a nu lucra nimic pentru universul întreg”. (Mihai Eminescu, „Influența austriacă asupra românilor din Principate”, Convorbiri literare, 1 August 1876).

Așa cum observa Brad Florescu într-un excelent eseu intitulat „Arma secretă a României”, noi nu suntem o țară puternică nici militar, nici economic. Am fost amplasați geografic și prin destin istoric la intersecția marilor imperii (europene și asiatice), ceea ce ne-a condamnat la o defensivă permanentă și la o diplomatie acrobatică. Supraviețuirea noastră ca popor sau ca neam s-a datorat unei robusteți mentale susținute de un arsenal de valori și simboluri comune: limbă, artă, repere istorice, credințe, instituții, concepte și personalități recunoscute.

Acest arsenal mental a făcut ca, atât pe pe câmpul de luptă, cât și în afara lui, să putem rezista unor forțe copleșitoare, fie că a fost vorba despre imperiul Roman, Austro-Ungar, Otoman, Nazist sau Sovietic. Generații întregi de români au pierit în luptă sau în pușcării politice, ori au suferit atrocități, persecuții și privațiuni pe care toți cei care au făcut școala după 1990 nu le știu și nici nu le cred. Și nici nu vor să le știe, sensul acestor sacrificii fiind, pentru ei, un detaliu primitiv și anacronic. Deși, dacă ar înțelege amploarea performanței istorice de a nu fi dispărut ca nație în acest context, de a nu fi fost asimilați sau dizolvați în alte popoare, poate ar tresări în ei măcar sentimentul de admirație. Dar, pur și simplu, NU CRED. Și nici nu au substratul mental de a interacționa cu Bogdan Petriceicu Hașdeu, de exemplu, care spunea că naționalismul este pentru un popor ceea ce este originalitatea pentru un individ.

Există, în opinia mea, în raport cu sistemul de valori identitare, o generație pierdută. Poate nu definitiv, dar pierdută. Această generație nu este antiromânească, ci a-națională. O generație inteligentă, performantă și funcțională în orice loc de pe pământ unde există tehnologie. Cei care fac parte din această generație resping valorile identitare, pentru că nu-și simt apartenența și nici nu-i interesează. Nu-i văd rostul. Sunt simple exemplare ale speciei umane, dotate cu creier, dar lipsite de spiritualitate. Nu au idealuri, nu au obligații, nu au pentru ce să se sacrifice și nu atribuie existenței lor nicio aspirație transcendentă. Maximum de sens pe care și-l asumă este strict material: confortul și prosperitatea, fie prin job, fie prin antreprenariat, care devin scop în sine, nu instrumente sau oportunități ale unui scop mai înalt. Într-o ordine strict materială, sunt perfect îndreptățiți să-și configureze astfel existența, dar prin asta nu se mai diferențiază fundamental de celelalte specii de pe Terra. Simpla calitate de a avea conștiință nu te delimitează de regnul animal, dacă această conștiință rămâne captivă în purgatoriul tetraedric al hedonismului: muncă, procreație, consum și plăcere. Între ei și pisici, de exemplu, este o diferență de nuanță și complexitate, nu de esență.

Aceste considerații nu se referă la o majoritate absolută,

ci la una statistică. Și nu este neapărat vina celor în cauză. Sau nu este în totalitate vina lor. Sunt victimele unui context generat artificial, prin haosul din educație, prin pomparea în spațiul public a ideilor globaliste opuse reperelor identitare (și demonizarea acestora din urmă), prin promovarea non-modelelor și pseudovalorilor, prin „monstruoasa coaliție” împotriva meritocrației.

Mai există două categorii de români „pierduți”: cei cărora le este rușine că sunt români și cei care se urăsc pe sine pentru că sunt români. Se urăsc însă nu direct, ci pe ocolite, extrăgându-se din sistem. Ei denigrează vehement și furibund tot ce este românesc: originea, istoria, tradiția, valorile, biserica, strămoșii, Miorița și chiar pe Mihai Eminescu. Este, la prima vedere, ceva de neînțeles în această atitudine schizoidă care duce, în ultimă instanță, la desființarea propriei individualități. Însă, la o analiză mai atentă, explicația există: toate nedreptățile, frustrările, dezamăgirea, indignarea survenite în urma prăbușirii orizontului de așteptare al românului revoltat, ricoșează, de la cei care au provocat dezamăgirea (în speță oamenii politici din 1990 încoace), spre toți ceilalți care, ca și el, sunt dezamăgiți. Are loc un fel de transfer al ticăloșiei de la călăi la victime. Totul și toți devin culpabili și complici la haosul și marasmul în care trăim, la corupția sistemului, la hoția generalizată. În concluzie, toți suntem vinovați, pentru că suntem români. Toți, cu excepția celui în cauză.

Aceste două categorii sunt, și ele, victimele aceluiași context creat artificial, al aceluiași haos impecabil organizat, care a dus la depopularea României și la transformarea indivizilor în propriii lor dușmani.

Revin, ca o concluzie, la excelentul articol al lui Brad Florescu. „Ceea ce se întâmplă astăzi cu România – spune el – are toate datele unui război psihologic care-și propune dezarmarea mentală a cetățenilor. Tot eșafodajul defensiv, tot arsenalul intangibil care ne-a permis să rezistăm celor mai brutale invazii, se află, de la o vreme, sub un asediu violent. Se trage cu artileria, se aruncă bombe, se infiltrează agenți și commando-uri în această structură. Acțiunile sunt evidente. N-aș putea spune dacă este un atac consolidat din partea unei singure forțe, o luptă între puteri alogene antagonice sau un terorism băștinaș, cert este că, în special de prin 2008, ofensiva s-a întesit iar cazemata începe să se zgâlțâie”.

În aceste condiții, resurecția naționalismului devine o consecință logică. De fapt, nici măcar nu este o resurecție. E o manifestare organică naturală, provocată de agresiunea aceluiași context creat artificial. Iar gradul de manifestare a naționalismului este determinat de amploarea agresiunii care se exercită asupra lui. Este o reacție în oglindă. În condiții obișnuite, existența naționalismului este insesizabilă, ca funcționarea unui organism sănătos. În momentul în care un virus sau o boală (am numit prin aceasta agresiunea, atacul) au pătruns în organism, acesta intră în stare de luptă și face febră. Dar această febră nu reprezintă boala în sine, care ar trebui tratată, ci efectul luptei organismului cu boala. Boala este, în cazul de față, agresiunea globalismului asupra memoriei identitare. Cei care o instrumentează și-au însușit bine lecția lui Milan Kundera:

„Dacă vrei să ucizi un popor, suprimă-i memoria”

cultură, spiritualitate, atitudine



„Suntem români și punctum”

MIHAI EMINESCU

CERTITUDINEA

Actualitatea poetului **Mihai Eminescu!**



Poetul Mihai Eminescu s-a născut în 15 ianuarie 1850. Azi pare, pentru unii scriitori și critici literari care nu au lăsat nimic cultural major în urmă, un **"depășit"** sau un **"cadavru în debara"**. În realitate, recitindu-l pe Mihai Eminescu îl regăsești din nou, mereu proaspăt, mereu surprinzător și te uimește prin noutatea ideilor, temelor abordate și mai ales prin stilul literar îndrăzneț. Mihai Eminescu nu poate fi încadrat în canoane, într-un pat al lui Procust, cum s-a încercat de-a lungul timpului, definit ca un **"romantic întârziat"** sau un **"clasic"** al literaturii române. În realitate, poezia lui Mihai Eminescu este de o actualitate debordantă, insolită și de un modernism cutremurător, transfigurator.

Nu numai opera sa publicistică se poate reciti de parcă ar fi un editorial foarte la zi din publicațiile online de azi, ci și poezia, care este de o respirație post-modernă, de o subtilă subsidiaritate. Câteodată citindu-l pe Eminescu, mai ales poemele mai puțin cunoscute, inedite, și mai puțin declamate la recitaluri școlare sau publice, îl regăsești ca un poet chiar avangardist, ca formă și conținut. Deconstructivismul critic al generației 2000 de a-l critica pe Eminescu pentru **"desuetitudinea"** operei sale se referă de fapt nu la opera marelui poet național, care este mereu proaspătă, ci la **"statuia"** ridicată de **"junii corupți"** care s-au lustruit pe ei vorbind prea mult și prost despre Eminescu. Poetul nostru este atât de firesc, profund și înnoitor în versurile sale că pare un poet post-decembrist sau milenarist. Legenda că, după ce a înnebunit în iunie 1883, ca urmare a **"complotului austriac"**, Mihai Eminescu nu a mai scris pentru că nu mai putea este falsă și intră în contradicție cu manuscrisele originale rămase de la poet după anul fatidic. Poeziile descoperite în carnețel au fost scrise spuneau admiratorii săi, în ultimele zile de viață, iar ultima dintre ele, cu o oră înainte de moarte în sanatoriul doctorului Șuțu. Eminescu a fost lovit în cap cu o piatră de un actor ratat, din gelozie și invidie, iar unii ar spune că la ordin? Poeziile nu au titlu, și au fost publicate de Ilie Ighel Deleanu în revista **"Fântâna Blanduziei"**. Iată ce scrie jurnalistul: **"din notesul despre care am făcut mențiune în numărul trecut am mai putut scoate următoarele strofe, pe care le punem sub ochii cititorilor, întocmai cum se găsec"**, în numărul din 23 iulie 1889. În acest număr era

publicată poezia **"Stelele-n cer"**, titlul fiind adăugat de redactor după primul vers.

Stelele-n cer
Deasupra mărilor
Ard depărtărilor
Până ce pier.
După un semn
Clătind catargele
Tremură largile
Vase de lemn;
Niște cetăți
Veghind întinsele
Si necuprinsele Singurătați.
Orice noroc
Și-întinde-aripile
Gonit de clipele
Stării pe loc.
Până ce mor,
Pleacă-te îngere
La trista-mi plângere
Plină de-amor.
Nu e păcat?
Ca să se lepede
Clipa cea repede
Ce ni s-a dat?

Aceasta este considerată ultima poezie a lui Eminescu, găsită pe carnețelul din halat. Asistăm la incifrate versuri, cu straturi diferite de înțelesuri, specifice neomodernsimului; și cu aceleași întorsături de versuri ca la poeții contemporani. Poezia respiră înnoire de limbaj prin toți porii metaforelor. E un paradox. Poeziile mai puțin cunoscute sau recitate de marele public, ale lui Mihai Eminescu sunt acum cele mai interesante din punct de vedere ale tramei lirice. Am descoperit cu uimire în urma lecturării unei cărți despre poeziile din manuscrise ale poetului, care au fost readuse acum câțiva ani în atenția marelui public de către o cercetătoare clujeană. Ediția aparută în 2015 la editura Humanitas a volumului Mihai Eminescu: "Versuri din manuscrise, îngrijită de Ioana Bot și Cătălin Cioabă adună multe dintre acele „crâmpoie închegate”, cum le numea Perpessicius, pe care acesta doar le-a transcris și tipărit în mărunta literă a aparatului critic din ediția de Opere, dar pe care le-a „uitat” totuși acolo. Readunate cu grijă și puse împreună, ele își regăsesc ceva din rostul lor inițial: acela de a fi poezie. **Limbajul poetic al lui Mihai Eminescu este atât de proaspăt și de modern, cu inflexiuni lexicale, care par cu adevărat post-moderne.** Considerarea lui Eminescu ca poet neo-romantic sau pre-modern este futilă și depășită. La poet descoperi versuri fulgurante, de un simbolism avant la lettre, dar și un modernism originar, pendulând printr-o semantică metaforică între Baudelaire și Apollinaire. **"Versuri din manuscrise"** ne revelă un poet îndrăzneț, un aventurier migălos al limbajului nou și al mesajului contrastelor și dialecticii indicibile.

„Tresare miază-noaptea în inima de-aramă
A turnului de piatră. Lin stelele se-nhamă
La carul lunii blonde – Prin vămile veciei
Nici vremea nu le trece cu visele mândriei –
Nici suflete nu intră, nici suflete nu ies.
Prin aerul de noapte puternic, rece, des

A lunii adormite pătrund razele rare
În temnița din pieptu-mi trezind gândiri amare.
Când somnul frate-al morții pe lume falnic zace”

O relectură a operei eminesciene, în altă cheie adaptabilă epocii noastre, ne oferă o perspectivă funciară modernă și dinamică, o interpretare lingvistică a ideilor care anunță pe marii poeți ai interbelicului: Lucian Blaga și Tudor Arghezi. Forța liricii eminesciene nu stă în reverii romantice, ci în ideile puternice expuse teluric în limbaj îndrăzneț și **"tăinuit"**. Mihai Eminescu poate fi considerat contemporan cu marea lirică modernă a secolului XX, prin inovația lirică.

”În câmpiile albastre ale cerurilor – pleacă
Colonii de stele de-aur dintr-a raiului prisacă
Ce roind în fluvii albe se-mprăstie-n infinit
Ele culeg mierea vieții, ceara faptei și-n spre sară
Vecinicii lor, în stupii vechi și negri se-ntorc
iară”

Se poate observa o prelungire a mesajului liric în metafore antrenante atinse de melancolia unei opere decupate din marii poeți latino-americani din a doua jumătate a secolului XX. Sintaxa este flexibilă și mesajul de o actualitate ce transcende vremurile. Mihai Eminescu trebuie recitat și re-interpretat în sfera educațională și în spațiul public, ca un poet extrem de actual și modern, un vizionar, un futurolog ce adastă la o cafea dintr-un bar post-modern aflat pe un bulevard al unei urbe europene. Mihai Eminescu nu este "vetust", el se redescoperă celor care știu să citească poezia și să-i descifreze tainele. Mihai Eminescu nu este un poet de manual decupat și sufocat de canoane așa cum îl percep criticii săi, care nu l-au citit și înțeles cu adevărat. Mihai Eminescu este cel mai actual și modern poet român, a cărui valoare nu a fost pusă la lumina cunoștinței, în adevărata plenitudine și, încă, opera nu a fost cercetată suficient.

Prin poezia "Venin și farmec...", Mihai Eminescu poate oferi lecții de prozodie, în cheia limbajului simplu și totuși atât de profund și complex, tuturor poezilor autosuficienți ai "generației optzeci".

"Venin și farmec port în suflet,
Cu al tău zâmbet trist mă pierzi,
Căci fărmeceat sunt de zâmbirea-ți
Și-nveninat de ochii verzi.

Și nu-nțelegi că-n al meu suflet
Dureri de moarte tu ai pus –
Cât de frumoasă ești pot spune,
Cât te iubesc nu e de spus!”

Mihai Eminescu și-a depășit prin stil, concepție și limbaj secolul în care a trăit. Poetul nostru pare un impetuos bard al generației debutului de mileniu 2000, fiind cu adevărat un contemporan cu noul val liric post-decembrist și milenarist. Suflu liric eminescian străbate literatura română până în ziua de azi.

Ionuț Țene

Dan Puric

SĂ FII ROMÂN!

Suntem rezistenți la fibra lui Eminescu! Nu ne lăsăm contaminați de ea



Fibra adâncă a acestui neam românesc, așa cum a fost în mod natural împotriva bolșevismului, așa este astăzi plasat organic împotriva acestui sinistru experiment, care iată își întinde tentaculele și la noi făcând numeroase victime. Oamenii naufragiază în aceeași apă și implacabil vor avea cu toții același destin. Cât de departe este Europa de astăzi de sine? Ce ar fi spus Herder în fața acestei Hiroshime sufletești, el care credea profund că **sufletul colectiv** al unui popor care pleacă de la acele **energii interioare** (kräfte) ale lui, înțelesuri și sensuri împărtășite și nicidecum ca astăzi de la niște vestigii și lucruri impuse de

pentru a fi fericiți toți trebuie să devenim europeni... Pe cei separați de natură prin limbă, obiceiuri, caracter, să nu-i unească niciun om în mod artificial prin chimie.

Așa spunea Herder, iar liantul de a fi normal și organic în această Europă este tocmai credința comună și exact întru aceasta, glăsuia de pe latura ortodoxiei românești cea culme a gândirii teologice răsăritene a secolului XX, părintele Stăniloae, care spunea că „**pământul acesta pe care noi cei de astăzi trăim nu este un pământ neutru, ci este pământul în care s-au stins părinții noștri și de aceea el se numește patres, adică patrie, iar patria nu este singură, deasupra ei stau de veghe sufletele strămoșilor noștri**

ca un nor de martiri.” O Europă care n-a vrut să moară în abstracțiuni, o Europă occidentală care la rândul ei, la vremea respectivă, prin oamenii ei profetici dădea replici zguduitoare acestui proces de aplatizare a ființei. „**Am văzut de-a lungul timpului, francezi, italieni și ruși. Știu, chiar mulțumită lui Montesquieu, cum poate cineva să fie persan; dar în ceea ce privește omul, declar că nu l-am întâlnit niciodată în viața mea și dacă există eu nu am știre de așa ceva.**” (Joseph de Maistre) Poate că această cărmidă a constructului european contemporan să fie plecată din mâinile lui Voltaire, pentru care patria nu era decât o comunitate de interese, dar nicidecum din mâinile marelui gânditor român Vasile Băncilă care spunea că

„pământul țării nu este un spațiu fizic, ci timp frământat de istorie.”

S-a lucrat și se lucrează la **desensibilizarea** poporului român față de propriile lui valori. Astăzi nimeni nu mai predă pe Eminescu în calitate de conștiință națională. Constantin Noica spunea că suntem de două ori vinovați față de poetul nostru național: o dată

că nu-l cunoaștem bine în totalitatea lui, și a doua oară că nu facem efortul necesar și moral de a-l face cunoscut așa cum trebuie lumii întregi. Aș îndrăzni să adaug că mai avem o vină, apărută astăzi cu mult mai tragică decât primele două: suntem rezistenți la fibra lui Eminescu, nu ne lăsăm contaminați de ea. Românul de azi nu mai tinde să fie ca el, alunecă lejer pe panta degenerării naționale, se mitocănizează și, mai grav, tinde să se **neantizeze**, nemaivăd capacitatea de a fi român și, mai ales, aceea de a se desăvârși ca român. Există în sufletul acestui neam și astăzi adevărate nuclee de români care-l iubesc pe Eminescu și își iubesc țara, dar ele sunt profund minoritare. Pesemne că am ajuns la vorba cutremurătoare a profetului Isaia care văzând degenerarea propriului său popor, se apleca cu inima către cei puțini rămași, spunând cu coplesitoare tristețe, acest „rest de popor”.

(Din cartea „**Să fii român**” / Dan Puric, București, Compania Dan Puric, 2016)



Eminescu - Profetul pătimirii noastre

avântate dar și sublimitatea serbării.

Învingând cumpene de tot felul, discreditări și rumori false, aceasta s-a înfăptuit în locul de simbolică semnificație istorică a Bucovinei, în ziua de Sântă Maria Mare, ocrotitoarea creștinească a luptelor neamului românesc, ziua hramului bisericii putnene, când cuviosia sa, egumenul mănăstirii, rostea priceasna rostuită și predica de hram, împletindu-și glasul cu sunetul clopotului Buga al neadormitului domnitor apărător și ocrotitor al Moldovei.

Mesajul, rostul și tâlcul adunării acesteia era unul ticluit cu străveche învățătură: o țară minoră în viziunea trufașă a multor cancelarii de pe continent, dar râvnită în taină de toate imperiile, este cu atât mai de nebiruit, cu cât căpetenia destinelor sale, hrănit cu o nestrămutată credință, își pleacă genunchii la sfințirea altarelor sacre ale moșiei străbune, în loc de a încovoia grumazul națiunii sub jugul cotropitorilor de tot felul, așezând speranța mântuirii nu aiurea ci în propriile țării.

Sufletul serbării, M. Eminescu, cel ce în necurmată străduință a făcut posibilă această fericită întâlnire, a creat prilejul ca, în respectul gloriei strămoșilor noștri, junimea studiosă română de pretutindeni să se constituie într-un prim congres de patriotică întreprindere.

Viziunea sa asupra Serbării de la Putna era a unui tânăr romantic, visând regăsirea națiunii române în suvenirile trecutului, în însușirea prezentului și

în speranțele viitorului, sub umbra măreață a lui Ștefan cel Mare.

Mărturisind pioasă credință întru idealuri nobile, la mormântul domnitorului venerat, tinerii mai rosteau o năzuință de deșteptare a culturii naționale, una și aceeași: omogenă la Prut și la Someș, omogenă în sânul Carpaților cărunți și pe malurile Dunării bătrâne. Speranța mărturisită fără ocol era ca generația renașterii să aspire prin cultură, prin seriozitate și abnegație spirituală, prin zel și străduință neîncetată, la limpezirea destinului țării, la direcționarea ei pe un făgaș de civilizație și progres. Învățând din rătăcirile trecutului, tinerii visau să șteargă petele de pe registrul istoriei noastre, plin de intrigi, trădări de patrie, egoism și nepăsare, să redea strălucirea ei curată, dar stropită cu multe lacrimi și sânge, durere și suferințe.

Aici, la Putna, în ambianța fără egal a unei ctitorii stefanine, sfințite la 1470, sub sceptrul Domnitorului cel Bun și Sfânt, junimea studiosă găsea momentul potrivit celebrării cvadricentenarului acestei ctitorii. Dintre toate așezămintele religioase de rezonanță istorică, aceasta avea cele mai mari privilegii, scăpând de ghilotina secularizării de la 1863, împreună cu alte două mănăstiri bucovinene. Dintre slujitorii altarului ei se alegeau în vechime mitropolii Sucevei, dar mai mult decât orice, Putna a căpătat aura lăcașului sfânt, de perpetuă venerație, aici odihnindu-se în veșnicie eroul binefăcător al țării, simbol al religiozității, eroismului și luptei pentru unitatea românilor.

În decorul adumbrat de războiul imperial franco-prusian, și în ciuda tuturor înverșunărilor potrivnice, voința hotărâtă și avântul tineresc ale organizatorilor au învins, încât Serbarea de la Putna, de la 1871, a devenit o filă nepieritoare în letopisețul istoriei noastre. Acestui moment de înaltă vibrație sufletească, de sublimă și altruistă dăruire idealurilor naționale, eveniment antemergător Războiului de neam de la 1877, îi este dedicată culegerea poetică de față.

Fără puțință de tăgadă, poeziile alese de editor sunt pietre de temelie la templul iubirii de patrie, unde oficiază în colegiul divinității Mihai Eminescu, Pontifex Maximus al Poeziei românești.

Poeziile emblematiche ale „Lucefărului” sunt ramuri ale unui Copac Sfânt, ocrotitor al poporului român, făcându-l să treacă peste veac vicisitudinile vremurilor aprige.

Recitind creațiile Poetului, în special Doina, suntem tentați să căutăm izvoarele factuale ale acestora, să le analizăm sincron sau diacronic, comparându-le cu situații și împrejurări trecute sau prezente, care fac din suferințele poporului român un perpetuum mobile, o Golgotă milioane de ispășitori, dar mă tem că am comite un sacrilegiu. Să-l lăsăm pe Eminescu să-și doarmă somnul lin, căci de-ar vedea ce este acum în țara lui, și-ar cere singur sfârșitul.

Dan Dulciu

* * * * *

Mihai Eminescu, *TRECÂND PRIN BANAT*



Legăturile spirituale cu Banatul sunt, pentru M. Eminescu, vechi cărturarii bănățeni, cu operele cărora a făcut cunoștință din copilărie, pomeniți de poet în versurile pemului *"Epigonii"*, apreciați de Poet tocmai pentru că au avut curajul și demnitatea să mențină, în împrejurări istorice potrivnice nației, vie, aprinsă, candela limbii române:

"Văd poeți ce-au scris o limbă ca un figure de miere / Cichindeal, gură de aur, Mumulean, glas cu durere"... scrie poetul menționând doar doi dintre stihuitorii cei mai cunoscuți ai Banatului.

Nici alte scrieri semnate de cărturari bănățeni nu-i erau străine gimnazistului Eminovici care, elev la Cernăuți fiind, cunoaște și citește operele scrise de bănățeni fie din biblioteca școlii, fie din cea a iubitului său profesor, Aron Pumnul. Printre cărțile pe care le înregistrează în calitatea lui de benevol bibliotecar în catalogul bibliotecii școlii se numără lucrările valoroase ale lui Paul Iorgovici *"Observații de limbă românească"*, C.Diaconovici Loga *"Ortografia sau dreapta scriere"*, *"Gramatica română"*.

Neîndoielnic, catalogul bibliotecii din Cernăuți are înscrise mult mai multe titluri de opere ale cărturarilor bănățeni, ceea ce stă mărturie că între cele trei provincii românești au fost mereu punți trainice de legătură spirituală, culturală și artistică, idee pe care poetul o slujește mai ales în activitatea publicistică.

Anul 1867 marchează primul contact direct al lui M.Eminescu cu Timișoara. Este anul când, potrivit mărturiilor rămase, viitorul poet, pe atunci un adolescent de numai 17 ani, trece munții și poposește în Timișoara să-și caute fratele, pe Nicolae, care era "scriitorul" unui avocat din acest oraș, se presupune al lui Emmerich Christian. Mărturie a acestei prime treceri a tânărului Eminovici pe atunci, prin oraș, este plăcuța de pe clădirea Vechii Primăriei, montată prin grija membrilor cenaclului Sorin Titel. Un an mai târziu, în vara lui 1868, acum 153 de ani, revine în orașul de pe Bega în calitate de suflor al trupei de teatru M. Pascaly. Inimozii artiști bucureșteni au trecut munții, să urce pe scenele teatrelor din Lugoj, Timișoara, Arad și Oravița cu un repertoriu în limba română, ceea ce era un eveniment cultural de primă însemnătate într-o zonă a țării care era, în acele vremuri parte din Imperiul austro-ungar.

Iată de ce în Timișoara, sala Teatrului Comunal s-a dovedit neîncăpătoare pentru publicul numeros, dornic să audă limba română rostită pe scenă. Repertoriul prezentat a fost alcătuit numai din piese în limba română: *"Mihai Viteazul"*, *"Sărmanul muzicant"*, *"Femeia trebuie să-și urmeze bărbatul"*, *"Nu e foc fără fum"*, *"Ștefan Pășitul"* de P.Ghica și *"Frica e din rai"* de M.Pascaly. Piesele de teatru, jucate cu talent, au fost răsplătite cu vii și entuziaste aplauze de către un public receptiv, aproape în exclusivitate românesc. În sală se aflau oaspeți de seamă, personalități ale vieții culturale și politice locale, Vicențiu Babeș și Andrei Mocioni, veniți din Budapesta pentru a lua parte la acest eveniment artistic, important, mai ales prin semnificațiile lui multiple.

În pauzele spectacolelor s-au răspândit în sală foi volante conținând versuri de simpatie și admirație dedicate actorilor, sugestiv intitulată *"Salutare Thaliei Române"*. Când Matilda Pascaly, îmbrăcată într-un frumos costum național, a recitat poezii: *"Adu-ți aminte, Românie"* și, mai apoi, *"Copila română"* de I.Vălean, entuziasmul publicului nu a cunoscut margini, mai cu seamă că printre invitați s-a aflat chiar autorul lor venit de departe, din ținutul Zarandului, îndelung ovaționat și invitat să urce pe scenă alături de recitatoare.

Mesele sărbătorești, toasturile entuziaste, cununile de flori împodobite cu cocarde tricolore au marcat zilele festive ale spiritualității românești, găzduite de frumosul parc Coronini.

In seara de vară din 20 iulie când 60 de timișoreni români au oferit actorilor o cină în aer liber, tânărului din Ipotești i se adeverea un crez drag: **unirea prin cultură a fraților de un sânge și o limbă de pe întreg teritoriul vechii Dacii.**

Paginile din presa vremii dedică numeroase comentarii ale unui asemenea curajos act de cultură, dovedind importanța și ecoul pe care l-au avut acest turneu de suflet în cugetul românilor din Banat. Cele mai cunoscute ziare locale, scrise în limba germană *"Temeswarer Zeitung"* și *"Neue Temeswarer Zeitung"* publicau în spații largi cronici teatrale ale momentului de cultură românească, iar revista *"Familia"*(nr.28/1868) reda atmosfera evenimentului la care fusese martor cu sufletul însuși redactorul Iosif Vulcan, remarcând cu bucurie:

"Teatrul era îndestuit de ascultători și între public vedem cu bucurie și câțiva țărani."

Pentru Eminescu acest turneu a însemnat întâlnirea cu atmosfera culturală și spirituală a unor teritorii locuite de români și aflate sub vremelnica dominație a fostului imperiu austro-ungar, dar mai ales, conștiința folosirii limbii române într-o zonă în care, în ciuda faptului că ea nu era limbă oficială era vorbită de majoritatea populației, alcătuită din români. Viața artistică bogată, preocupările pentru o literatură originală, scrisă în limba română ale intelectualității bănățene, îi întăresc convingerea că și prin limbă, prin cultură, se poate înfăptui unirea fraților de-o limbă și de-un sânge de pe întreg teritoriul vechii Dacii, dezideratul major al poporului român.

Pentru tânărul suflor al trupei de teatru a fost de o mare însemnătate întâlnirea cu personalitățile culturale bănățene ale vremii, care marcat viața poetului de mai târziu: cu I. Grozăvescu despre care unii critici literari susțin că ar fi fost primul redactor al debutului eminescian în paginile revistei *"Familia"* și adevăratul naș al lui Eminescu, adică cel ce i-a schimbat numele Eminovici în Eminescu,

cu viitorul folclorist A.M. Marinescu, cu Iosif Vulcan. Schimbul de idei pe teme culturale, folclorice lingvistice a constituit un punct de reper luminos care se va reflecta mai târziu, în concepțiile lui despre cultura, arta și folclorul românesc. Cu ocazia acestui turneu în Banat, tânărul moldovean cunoaște cel mai vechi teatru din România, cel de la Oravița, în care sunt găzduite cu ospitalitate și entuziasm spectacolele trupei Pascaly.

Perioada petrecută de Eminescu la Viena i-a oferit acestuia încă un prilej de a se întâlni cu tineri cărturari bănățeni, de-a schimba idei, de-a aprofunda și de-a dezbate împreună teme culturale istorice, filologice sau politice care îl preocupau.

Răsfoind trilogia dedicată de Cezar Petrescu lui Eminescu, reținem că poetul era iubitor de doine bănățene și că iarna îi plăcea să poarte pe cap un "clăbăț", cuvânt neaoș bănățean ce traduce căciula de blană de miel.

Am încheia această scurtă trecere în revistă a legăturilor Poetului cu Banatul, în special cu Timișoara, menționând că pe aceste meleaguri, mai precis la Sânicolaul Mare, s-a dezvelit, la 11 octombrie 1925, cel dintâi monument dedicat lui Eminescu în România de dincolo de munți.

Poetul O. Goga era cel care, prezent fiind la eveniment, a rostit tulburător de adevăratele cuvinte despre rolul POETULUI în istoria neamului său:

"O graniță se păzește cu un corp de armată sau cu statuia unui poet legat de mințile tuturor"

Astfel se realizează cel mai adevărat și deplin omagiu pe care bardul din Ardeal îl aduce lui Eminescu, poetul întors mereu cu fața și sufletul către problemele majore ale istoriei neamului său.

Pentru că Eminescu e cântecul năzuințelor noastre eterne, ne vom întoarce la el, generație după generație, ca să-i citim poezia mereu cu ochi proaspeți.

Bibliografie

G.Călinescu-Viața lui Mihail Eminescu

I.M. Almăjan-Eminescu și Banatul

Prof. Constanța Lavinia Onose



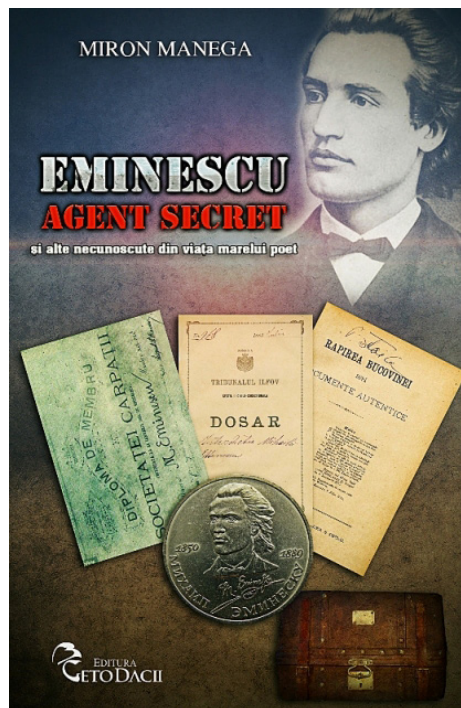
CASH & CARRY - PRODUSE ROMANEȘTI

Vindem și la persoane fizice!



C./ CAMINO DE LAS SALINAS 11
ROQUETAS DE MAR, ALMERIA

Tlf: 950 007 158; www.produseromanesti.es



Eminescu și Manoilescu, fondatori ai Braziliei moderne



Un mare diplomat brazilian, José Jeronimo Moscardo de Souza, fost ambasador al acestei țări în România, a făcut, în 2003, cu ocazia primirii titlului de Doctor Honoris Causa, din partea Academiei Române, o declarație cel puțin descumpănitoare: **„Vreau să mulțumesc României și în special domnului Eminescu, datorită căruia Brazilia a avut cea mai mare dezvoltare economică din lume”**.

Același José Jeronimo Moscardo de Souza, ceva mai târziu, în același an, a acordat în Formula AS un interviu lămuritor pentru această declarație bizară. Eminescu „ajunsesse” în Brazilia prin intermediul unei lucrări de importanță mondială a economistului român Mihail Manoilescu, discipol al marelui poet și gânditor. Teoria despre stat a lui Eminescu (Teoria Statului Organic) fusese încorporată în lucrarea lui Manoilescu, „Théorie du protectionism et de l'échange international” care, tradusă în portugheză în 1932, a ajuns în Brazilia,

unde a devenit curs universitar, iar din 1970 program economic pentru întreaga țară.

Iată ce spunea Moscardo de Souza în interviul amintit, referitor la Manoilescu: „În privința economică, se credea că suntem condamnați să rămânem o țară agrară, ca și România la un moment dat. Dar a dat Dumnezeu să existe un mare român, fost ministru de Externe al țării dumneavoastră și un economist de talie mondială: Mihail Manoilescu. După traducerea, în 1932, a lucrării sale geniale, «Teoria protecționismului și schimbului internațional», aceasta a fost, până în ziua de azi, inspiratoarea dezvoltării economice a Braziliei. [...] Prin Manoilescu, responsabilii brazilieni și-au clarificat originile inegalității, rolul proiectelor de dezvoltare industrială, raporturile dintre industrie și agricultură, dintre exporturi și importuri etc. Astăzi, Manoilescu este considerat unul dintre fondatorii Braziliei moderne”...

Și iată cum teoria STATULUI ORGANIC a lui Eminescu ajunge, încorporată în lucrarea lui Manoilescu, „Théorie du protectionism et de l'échange international”, pe teritoriul Braziliei, a cărei istorie o schimbă, determinând cea mai mare creștere economică din lume. De ce nu s-a întâmplat în România? Pentru că România nu este

condusă de români, ci de romunculi. Așa îi numea Eminescu pe „globaliștii” timpului său..

Influența economică a „tandemului”



Mihai Eminescu/Mihail Manoilescu în Brazilia a fost profundă și persistentă, declanșând interesul universitarilor din alte locuri de pe mapamond. Astfel, în 1996, „Théorie du protectionism et de l'échange international” a beneficiat de analiza academică magistrală a profesorului Joseph Love, de la Universitatea din Illinois, prin cartea sa „Crafting the Third World - Theoring Underdevelopment in Romania and Brazil” („Făurirea Lumii a Treia - Teoretizarea Subdezvoltării în România și Brazilia”), editată deja și în Brazilia.

Miron Manega

(Text preluat din cartea „Eminescu agent secret, traficant de cărți interzise și alte necunoscuturi din viața marelui poet”, Editura Geto Dacii, 2017)

Deși acuzat insistent și consecvent de naționalism excesiv, xenofobie și antisemitism, lui Eminescu îi aparține, totuși, cea mai cosmopolită viziune politică asupra istoriei popoarelor, având, în același timp, cea mai profundă iubire de țară și de poporul său, pe care l-a slujit necondiționat, dar în cunoștință de cauză. Viziunile lui economice, politice, sociologice, antropologice și istorice au servit dezvoltării altor popoare, în timp ce în țara sa este încă ignorat sub aceste aspecte. Ba chiar privit cu condescendență de criticii literari (unii), atunci când e vorba de competențele lui extraliterare.

* * *

PARABOLA LUI GEO BOGZA



CU, DESPRE ȘI PENTRU RĂSPOPIȚI

generația mea a învățat la școală că Marx, Engels și Lenin (în mod special Engels) proveneau din familii cu un statut social peste media vremii, ceea ce le-a permis să cunoască din interior putreziciunea și decăderea ireversibilă a orânduirii burgheze și a corifeilor săi. Acesta fiind și motivul pentru care au ales să se așeze în fruntea luptei de clasă împotriva acestei orânduirii profund nedrepte și să jure că nu vor înceta să se bată până când aceasta nu va fi răpusă, definitiv și irevocabil.

Mergând, însă, mai departe pe firul amintirilor, am început să cred că ar mai exista și alte motive mult mai prozaice (ca să zic așa) pentru care acești vajnici cavaleri ai nihilismului nu vor să mai audă de nimic de moștenirea culturală a acelei perioade. Unul dintre aceste motive fiind acela că, în biblioteci și în colecții de gazete, putem afla texte al căror tâlc depășește cadru calendaristic în care au fost scrise și, la o lectură atentă, lipsită de prejudecăți, dobândesc o extraordinară actualitate. Un asemenea text este o tableță a lui Geo Bogza publicată în săptămânalul „Contemporanul” seria George Ivașcu. Regret că nu am la îndemână pagina de revistă, dar vă asigur că am și acum viu în memorie textul tabletei și vi-l pot reda cu fidelitate.

În mare, ceea ce povestește Geo Bogza se petrecea la începutul aceluia deceniu al groazei și al terorii, adică în anii în care Tudor Arghezi era proscris, după ce Sorin Toma, redactorul șef al „Scânteii” și fiul tartorului proletkultist Alexandru

Toma, publicase odioasa compunere despre poezia putrefacției și putrefacția poeziei. Cum-necum, într-un an, parcă în 1954, anul teribilului viscol, la poarta casei de la Mărțișor, a bătut preotul care venise să facă o slujbă după datină. Bun gospodar și bun creștin poetul „Cuvintelor potrivite” l-a omenit cum se cuvine pe părinte și, după ce au mai stat de vorbă, l-a condus până la poartă. Pe drum, părintele i-a pus gazdei o întrebare care, se vede treaba, îl frământa de mulțișor poveste.

-Domnule Arghezi - i-a spus el - dumneata ai văzut multe în viață, ai fost și preot, așa că spune-mi și mie, ce crezi, oare există Dumnezeu?

La care, povestește Geo Bogza, cel întrebat a întors către preot un ochi de gheață și l-a întrebat, la rândul lui:

-Părinte, de ce nu te-ai făcut dumneata căcănar?

Întrebarea care -închide povestirea Geo Bogza-s-ar cuveni pusă tuturor celor care poartă odăjdiele unei religii în care nu cred.

Aceasta ar fi, în mare, ceea ce a scris Geo Bogza în tableta sa, acum mai bine de cincizeci de ani. Dumneavoastră, astăzi, credeți, ar mai fi ceva de adăugat?...

M-am întrebat, nu o dată, de unde zelul și înverșunarea cu care unele atât de vocalele personaje ala autoproclamatei societăți civile clamează teza vidului cultural din perioada denumită, cam la grămadă, comunism. Asta cu atât mai mult cu cât nu puțini dintre ei descind din familii care au la activ personalități marcante ale acelei perioade și, în special, ale anilor *50. Ani în care elita politică și intelectuală a României a fost prigonită cu ură și bestialitate care și azi ne cutremură și ne revoltă, iar luptei de clasă, adică la comanda acestor detașamente ale groazei s-au aflat chiar părinții sau alte rubedenii ale lor. O posibilă explicație am putea avea în însăși istoria acestei doctrine și a personalităților sale de avangardă. Pentru că, dacă îmi aduc bine aminte,

DOR DE MIHAI EMINESCU, GENIU UNIVERSAL



Cel ce avea chipul unui „înger frumos, pe fruntea căruia era scris semnul Dumnezeirii”, cel ce-a visat „visul vieții cel chimeric”, când viața îi părea „un basm pustiu și urât”, cel care a revărsat „gândirea-i fără margini peste marginile lumii”, semănând lumină din „tainica-i simțire”, cel care, prin menirea de geniu, n-a fost fericit și n-a putut „face fericit pe cineva”, acesta este marele Eminescu al cărui nume „a scăpat de noaptea uitării”, el fiind un simbol al eternității.

Suflet al poporului român, Eminescu a ridicat spiritualitatea românească pe culmile perfecțiunii, opera sa fiind esența acestei spiritualități. Poetul și-a propus în tinerețe să ridice un „palat poeziei și altul dramei” ce avea ca scena istoria poporului nostru.

Eminescu a ridicat un templu în literatura română, opera sa fiind „Ave Maria” în literatura universală.

Geniu românesc, Eminescu a pătruns pe cale universală în sufletele iubitorilor de poezie, grație profunzimii și armoniei versurilor sale. Opera sa poartă pecetea eternității, prin strălucirea imaginilor artistice și profunzimea cugetării.

Mesajul său liric se materializează în esențe umane de încântare și înfiorare în fața frumuseții, sensibilității și armoniei poeziei sale, căci adâncurile sufletești ale poetului uimesc mereu, prin acel inefabil și mister ce-nvăluie ființa ce-a creat o operă nemuritoare.

Eminescu a armonizat ritmurile naturii cu ritmurile inimii sale care a încetat să bată prea devreme. Cuvântul în poezia sa are o magie unică, irepetabilă. Starea de vibrație ce ne-o dă trăirea estetică, citindu-i versurile, face să ne transpunem în universul mirific al poeziei sale.

Poetul a trăit într-un timp și un spațiu doar al său, cel poetic, cunoscând starea de poezie, stare ce ni se transmite și nouă, prin trăirea estetică. Eminescu va rămâne în

conștiința poporului nostru ca un suflu viu, căci spiritul eminescian este veșnic, veghind asupra noastră din spații astrale.

Adesea, ne întrebăm de ce ne este așa de dor de Eminescu. Simțim, noi, adevărații Români, un „dor dureros de dulce” de Eminescu? Dorul de acest genial poet este ca dorul de un frate mai mare, plecat prea devreme dintre pământeni, este un dor de un prieten drag ce ne știe suferințele și toate durerile, visele și speranțele.

Multora le este foarte dor de chipul lui visător de student, transfigurat de puritatea gândirii și simțirii sale, de chipul unui tânăr înflăcărat de mari idei și sentimente. Am vrea să știm, să simțim tot farmecul ce-l răspânda ființa lui reală, tonalitatea și inflexiunile vocii sale, mersul lui avântat sau doar de om ce meditează, pierdut în sine, vibrația sufletului său plin de iubire, gesturile sale și mai ales toate acele porniri pline de entuziasm, acele acțiuni puse-n slujba poporului care a dat acest geniu inegalabil.

Ne este dor de cel ce a scris poezia cutremurătoare „Ce suflet trist”, definindu-se pe sine, dar și pe noi, căci ne regăsim în acele versuri, poetul purtând povara unui destin nefericit, al său și al neamului său, pentru care a luptat cu condeiul, el fiind promotorul unor idei progresiste. Ne este dor de cel care ar fi putut face mai mult pentru țara sa, dacă nu pleca prea devreme la îngeri.

În imaginația noastră, îl vedem pe Mihai Eminescu cu zâmbetul lui dulce, pe buzele-i atât de frumoase, cu privirea tandră, arzătoare sau îndurerată, cu lumina chipului său, unică, irepetabilă. Cum să nu ne fie dor de cineva pentru care avem o iubire aparte?

Dacă nu vine la chemarea dorului nostru, înseamnă că undeva, acolo sus, este iubit. Noi rămânem să dorim ca și el României „la trecutul mare, mare viitor” să vedem cum „izvorăsc din veacuri stele una câte una” și să admirăm luna ieșind „din codrii” sau „a lacului văpaie”, să simțim „flori de tei înmiresmate”, să ascultăm și pentru el „aspru cânt al mării” și chiar să ne dorim ceea ce spune poetul:

„Mai am un singur dor:
În liniștea serii,
Să mă lăsați să mor,
La marginea mării,
Să-mi fie somnul lin
Și codrul aproape,
Pe-ntinsele ape,
Să am un cer senin!”

(M. Eminescu „Mai am un singur dor” – „Poezii”, Editura Cartea românească)

Poate că, pe nevăzute căi, putem comunica toți cu marele poet și-l putem implora, prin rugăminti fierbinți să revină printre noi, să aducă în inimile noastre speranța unei lumi mai bune, armonia și pacea și toată frumusețea sufletului său încărcat de iubire.

Eminescu era conștient de valoarea universală a operei sale, așa cum se reflectă în poezia „Numai poetul”: Iată versurile:

„Numai poetul
Ca păsări ce zboară
Deasupra valurilor
Trece peste nemărginirea timpului,
În ramurile gândului,
În sfintele lunci
Unde păsări ca el
Se-ntrec în cântări.”

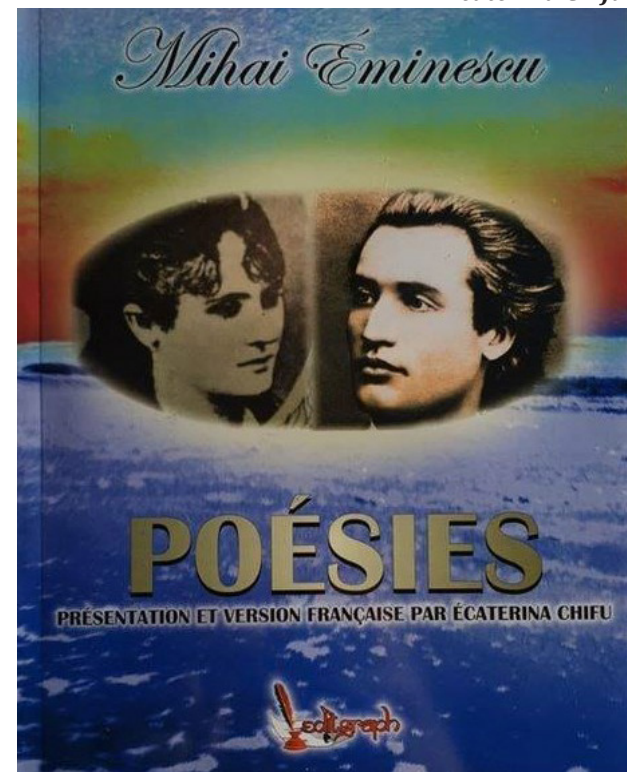
(M. Eminescu „Numai poetul” – „Poezii”, Editura Cartea românească)

Pentru această ediție am ales cele mai cunoscute poezii de dragoste, unele devenind melodii renumite, pentru muzicalitatea versurilor care au imprimat și muzicalitatea versiunii în limba franceză, pentru profunzimea sentimentelor exprimate de poetul care susține un dialog permanent cu iubita sa, dezvăluind înfiorarea sufletului său tulburat de fiecare mișcare a ființei iubite, el fiind un poet al contemplației, al meditației, mereu cu ochii dornici de imaginea femeii iubite.

Astfel, se conturează drama intimă a marelui poet. Am adăugat acestei ediții unele creații eminesciene în versuri populare și câteva poezii care scot în evidență ideile sale artistice, etice și filozofice.

Eminescu rămâne alături de marii poeți ai lumii, prin opera ale cărei rezonanțtrăbat meridianele, fiind îndrăgită și apreciată de atâția iubitori de frumos. Avându-l pe Eminescu în suflet, nu mai suntem nicicând singuri, căci purtăm cu noi o bogăție rară, cea mai de preț comoară a limbii române, opera unui astru nemuritor, ce va străluci pe firmament, cu o blândă lumină, iradiind prin veacuri frumusețe și armonie.

Ecaterina Chifu



ecoHORN
Sisteme de incalzire cu peleti
Inventie romaneasca!
Produs romanesc!



Eminescu și Casa Regală

DANA MIHAI

Scriitori contemporani, despărțiți însă de o imensă prăpastie socială, Mihai Eminescu și Regina Elisabeta a României au avut o relație glacială. În ciuda unei admirații sincere a reginei față de poet, Eminescu nu a vrut să frecventeze Curtea Regală, iar cei doi s-au întâlnit față în față doar de două ori.

Născută la 29 decembrie 1843, regina Elisabeta, care semna cu pseudonimul literar Carmen Sylva, a fost contemporană cu Mihai Eminescu, născut la 15 ianuarie 1850. Mai mult, cei doi sunt născuți sub aceeași zodie, Capricorn, și s-au întreținut la propriu din scris. Casa Regală a României era una dintre cele mai sărace din Europa și își completa veniturile inclusiv din drepturile de autor și reclamele Elisabetei pentru mașini de scris, apărute în ziarele occidentale. Acestea sunt, însă, singurele similitudini dintre caracterele și destinele celor doi celebri contemporani, despărțiți de o imensă prăpastie socială. Un prim contact, de la distanță, dintre Eminescu și regină se produce în 1879, când poetul traduce o poezie publicată în Germania de Elisabeta, „traducere care a avut critici foarte proaste”, potrivit Corinei Dumitrache, muzeograf la Castelul Peleş.

În frac împrumutat la prima întâlnire cu regina

Urmează și o o primă întâlnire, față în față, între cei doi, însă abia în 1882, pe 30 octombrie. În paralel cu preocupările de regină și scriitoare, Elisabeta era și o mare susținătoare a artelor, salonul său fiind frecventat, printre alții, de Titu Maiorescu, Vasile Alecsandri și George Enescu. Dar și de Mite Kremnitz, cumnata lui Maiorescu, doamnă de onoare a Elisabetei, scriitoare, dar și una dintre femeile despre care s-a afirmat că au fost iubitele lui Eminescu și muză a uneia dintre cele mai frumoase poezii, „Atât de fragedă...”. În salonul Elisabetei nu ajungea însă și Eminescu, cunoscut publicist antidinastic, dar regina îi „forțază” mâna după ce, în 1881, împreună cu Mite, traduce 21 de poezii ale poetului și insistă pe lângă Titu Maiorescu să-l invite pe Eminescu la curtea din București. „Este prima întâlnire față în față dintre Eminescu și regina Elisabeta. Poetul a venit îmbrăcat într-un frac împrumutat și a fost tot timpul indispus și taciturn, pe când Elisabeta, un suflet bun și sensibil, s-a purtat foarte frumos cu el și i-a complimentat versurile. În majoritatea timpului a vorbit Maiorescu, iar după întâlnire, Eminescu i-ar fi reproșat acestuia că «l-a dat în spectacol»”, spune Corina Dumitrache.



„Un zeu servit de o muritoare

Eminescu a fost servit cu ceai, personal, de regină, pe care acesta l-a băut cu sete, iar mai târziu, sub influența întâlnirii, Elisabeta a notat că poetul i-a lăsat impresia căfelul în care a privit-o era cea „a unui zeu servit de o muritoare”. Mai mult, tot potrivit reginei, când i-a lăudat versurile, Eminescu a răspuns placid „Versurile se desprind de noi ca frunzele moarte de copaci”. Momentul culminat al întâlnirii și care va produce în momentul în care Elisabeta i-a cerut o opinie despre una dintre poeziile sale, episod relatat de Delavrancea. Eminescu i-a răspuns reginei cu sinceritate: „Majestate! În forma actuală cred că ar fi mai bine să nu fie publicată”. Obişnuită cu laudele, Elisabeta a fost destul de ofensată și, potrivit unei relatări a lui Gheorghe Eminescu, nepotul poetului, aceasta i-ar fi spus „Uiți că vorbești cu regina României?”, „Da, dar nu cu regina poeziei!” „Nu sunt informații clare dacă aceste replici s-au rostit cu adevărat, fiind consemnate la nivel folcloric, însă este cert că Eminescu i-a spus reginei că respectiva poezie ar fi mai bine să nu fie publicată, cel puțin în respectiva formă. Delavrancea scrie totuși că doar două persoane au avut curajul de a contesta opera reginei, Kogălniceanu și Eminescu”, explică muzeograful de la Peleş. Este cert că, după această întâlnire în care Eminescu i-a făcut o impresie proastă, relațiile dintre poet și regină devin glaciale, iar în 1883, după apariția „Luceafărului”, regina găsește poemul „o proastă imitație a lui Alecsandri”.

Carol I a amânat aprobarea unei rente viagere pentru poet

Surprinzător, tot regina încearcă o reîmprietenire cu Eminescu, sub influența Mitei Kremnitz, care i-a relatat dificultățile financiare și de sănătate ale poetului. În 1884, cei doi se întâlnesc, tot la București, iar Eminescu lasă din nou o impresie proastă. Mite scrie că a venit îmbrăcat nepotrivit pentru un dejun la Curte, a mâncat zgomotos, a râs cu gura până la urechi și s-a dovedit „nu prea

curat”. Eminescu tocmai se întorsese din Italia, de la tratament și era într-o stare de sănătate șubredă, astfel că regina îl îmbărbătează. Din acest motiv și tot sub influența Mitei, insistă pe lângă soțul său, regele Carol, să-i fixeze o rentă viageră, însă acesta i-o aprobă foarte târziu, în 1888, cu doar un an înainte de moartea poetului. Valoarea lunară este, de asemenea, foarte mică, 250 lei, în condițiile în care, după stabilirea în străinătate a Mitei Kremnitz, rămasă văduvă, cu doi copii, aceasta primește o rentă viageră anuală de 12.000 de lei.

Eminescu a refuzat medalia Bene Merenti

Un alt episod al relațiilor dintre Eminescu și Elisabeta se consumă în 1882, înainte de prima întâlnire față în față. Poetul a fost recompensat cu medalia Bene Merenti, însoțit de o importantă sumă de bani, dar Eminescu a refuzat din start să ridice premiul. Cauza ar fi fost orientarea sa antidinastică sau, potrivit lui Titu Maiorescu, modestia.

Poetul a ironizat decadența anturajului de la Peleş

Nu în ultimul rând, edificator pentru modul în care percepea Eminescu viața la Curtea Regală este o scrisoare trimisă de poet Veronicăi Micle, după izbucnirea unui scandal amoros la Peleş, în 1882, în care au fost implicate domnișoarele de onoare ale reginei și doi diplomați belgieni. Cu subtilă ironie, poetul vorbește despre Curtea Regală că seamănă cu un (h)otel, punctând imoralitatea și decadența anturajului. „Să-ți povestesc ceva neauzit - ca semn de demoralizație adâncă, care a pătruns în societatea noastră greco-bulgară. Curtea regală e un adevărat... otel. Toată lumea se-ntreabă ce s-a-ntâmplat la Sinaia. Garda de acolo a prins pe secretarul legațiunii belgice ieșind noaptea pe fereastră de la domnișoarele de... onoare. În sfârșit... Regele și Regina... n-au aflat nimic. Radu Mehail depeșează însă Regelui o telegramă cifrată prin care-l anunță de tot ce se petrece la Curte. Adjutanții M. Sale împreună cu domnișoarele trăiau toți în concubinaj. Regele are însă obicei de-a pune tocmai pe aceste domnișoare să-i descifreze depeșele. Din nefericire pentru ele - toate plecaseră în pădure cu galanții lor - nimeni nu era decât regina acasă. Regina se pune de descifrează însăși depeșa și-și pune mâinile-n cap. În sfârșit rege și regina pleacă în pădure, la pavilionul de vânătoare, și găsesc...? Întreaga companie de domnișoare de onoare lucrată ca după comandă de întreaga companie de adjutanți. Scandal! Se zice că toți adjutanții și toate domnișoarele vor fi dați afară... dar... lată un scandal fără pereche în anele curților europene”. („Dulcea mea Doamnă / Eminul meu iubit”).

Publicația Certitudinea

KRISTEL
online TV Madrid
www.kristeltv.com

FRP
TV

Unirea de la 24 ianuarie 1859 o mișcare geopolitică de mare finețe



Unirea de la 24 ianuarie 1859 a fost una dintre mișcările de monumentală inteligență politică ale patrioților români din toate timpurile. Profitând de înfrângerea Rusiei de către turci în Războiul Crimeii (1853-1856) și trecerea Principatelor Române sub protecția Imperiului Otoman, unioniștii români din ambele Principate au pus în operă un vis secular, folosindu-se de jocul de interese al marilor puteri.

Tot ce a urmat nu ar fi fost posibil dacă Moldova ar fi rămas în continuare sub dominație rusească iar Muntenia sub dominație otomană. Astfel, în ianuarie 1859, când au loc alegeri succesive în Moldova și Țara Românească (5, respectiv 24 ianuarie), Alexandru Ioan Cuza este ales domn în ambele Principate. Turcii nu s-au putut opune, pentru că, în Convenția de la Paris (1858), nu era prevăzută nicio restricție în acest sens.

Așadar, anexarea Moldovei de către Imperiul Otoman a favorizat Unirea, în fapt, a acesteia cu Țara Românească. Mișcarea, de mare finețe geopolitică, i-a surprins și i-a înfuriat pe turci, dar i-a îngrijorat și pe ruși, care considerau Moldova doar o pierdere temporară. Și, dintr-o dată, se pomeneau cu o forță mult mai puternică lângă ei. "Mica Unire" a fost finalizată în 1862, când Alexandru Ioan Cuza a unit Parlamentele și Guvernele ambelor Principate.

Unul dintre artizanii Unirii a fost Mihail Kogălniceanu. Care, cu prilejul alegerii lui Alexandru Ioan Cuza ca Domn al Moldovei (la 5 ianuarie 1859), a ținut un discurs de o exemplară ținută istorică, rămas antologic prin frumusețea sa:

"După 154 ani de dureri, de umiliri și de degradare națională, Moldova a reintrat în vechiul ei drept, consfințit prin capitulațiile sale, dreptul de a-și alege pe capul său, pe Domn. Prin înălțarea ta pe tronul lui Ștefan cel Mare, s-a înălțat însăși naționalitatea română... Alegându-te pe tine Domn în țara noastră, am voit să arătăm lumii ceea ce toată țara dorește: la legi noi oameni noi.

O Doamne! Mare și frumoasă îți este misiunea. Constituția din 7 (19) august ne însemnează o epocă nouă și Măria ta ești chemat s-o deschizi!

Fii dar omul epocii; fă ca legea să înlocuiască arbitrarul; fă ca legea să fie tare, iar tu, Măria ta, ca Domn fii bun, fii blând; fii bun mai ales cu acei pentru care mai toți Domnii trecuți au fost nepăsători sau răi... Fă, dar, ca domnia ta să fie cu totul de pace și de dreptate; împacă patimile și urile dintre noi și reintrodu în mijlocul nostru strămoșească frăție. Fii simplu, Măria ta, fii bun, fii Domn cetățean; urechea ta fie pururea deschisă la adevăr și închisă la minciuni și la lingușire.

Porți un frumos și scump nume, numele lui Alexandru cel Bun. Să trăiești dar mulți ani, o Doamne! ca prin dreptatea Europei, prin desvoltarea instituțiilor noastre, prin simțămintele tale patriotice să mai putem ajunge la acele timpuri glorioase ale nației noastre, când Alexandru cel Bun zicea ambasadurilor din Bizanț că România nu are ocrotitor decât pe Dumnezeu și sabia sa. Să trăiești, Măria ta!"

Alexandru Ioan Cuza deputat de Mehedinți, în exil

În ianuarie 1870, la alegerile parlamentare parțiale, Al. I. Cuza, aflat în exil, este ales deputat de Mehedinți, dar el nu a putut accepta această funcție. Încă din 1867 îi scrisese lui Carol I pentru a reveni în țară, dar acesta îl refuzase categoric.

Și totuși, în 1870, la cinci ani de la detronarea lui Cuza și de la aducerea în țară a unui prinț străin, țărani olteni din satele Mehedințiului au hotărât să aleagă pe fostul domnitor Cuza, aflat în exil, și să-l trimită în Parlament ca deputat al lor, al poporului, socotindu-l mai departe ca "Măria Sa".

De ce-l iubeau oltenii pe Cuza

Motivele acestui demers aveau rădăcini puternice. Așa cum se știe, în perioada celor șapte ani de domnie, Alexandru Ioan Cuza acorda o atenție deosebită activității administrative din județele țării, intervenind energic în curmarea abuzurilor și ilegalităților.

Primind o reclamație împotriva prefectului de Mehedinți, Dumitru Pruncu, Cuza a trimis în acest județ, în septembrie 1863, pe ministrul de Interne, Mihail Kogălniceanu. În urma cercetărilor efectuate, dela Turnu-Severin Mihail Kogălniceanu i-a telegrafiat domnitorului următoarele: *"Am găsit garnizoana de aici și pe dorobanți locuind mai rău decât ocașii (...). Și aici, ca și la Craiova, palatul prefecturii e abandonat în ruină. Am găsit pretutindeni edificiile statului abandonate și autoritățile instalate în case închiriate la prețuri nebunești"*.

În urma raportului redactat de Mihail Kogălniceanu, la 9 septembrie 1863, Cuza a semnat, la Ruginoasa, decretul de înlocuire a prefectului Dumitru Pruncu, în locul său numindu-l pe Daniel Kirițescu, care mai fusese prefect de Mehedinți și care s-a dovedit un spirit întreprinzător. După un an, la 30 august 1864, de ziua onomastică a lui Cuza (după promulgarea Legii Agrare), în Mehedinți au avut loc mari manifestări de simpatie și de sprijin a domnitorului.

Județul Mehedinți, în special orașul Turnu Severin, a avut și alte motive să-i fie recunoscător voievodului moldovean, unul dintre acestea fiind și faptul că s-a îngrijit personal de desfășurarea săpăturilor arheologice de la Piciorul podului lui Traian, demarate în 1865.

Acest sentiment de recunoștință a persistat și după izgonirea din țară a lui Cuza. Astfel, în 1870, țărani, meșteșugari, muncitori din port, negustori etc. au găsit sprijin, în acea perioadă, pentru a da viață gândurilor lor pentru fostul domnitor, prin avocatul Grigore Miculescu, prietenul lui Mihail Kogălniceanu. Cunoscut pentru ideile sale înaintate încă în epoca revoluției de la 1848, Miculescu va fi unul dintre fervenții susținători ai Unirii de la 1859. Deputat și apoi senator în timpul domniei lui Cuza, el va susține reformele,

inclusiv pe acelea care vizau diminuarea proprietăților sale. Propagând în cercurile intelectuale din București, Craiova și Turnu Severin, orientarea culturală profranceză și proitaliană, Grigore Miculescu va iniția publicația satirică "Măseaua", cu ascuțit anticarlist, împotriva politicii lui Carol și cu orientare potrivnică Austro-Ungariei.

Represaliile împotriva lui Grigore Miculescu

"Carol nu va rămâne dator multă vreme. Proprietățile lui Miculescu încep să fie ținta primelor atacuri. Bancherul Eschenazi, adus de Carol din Germania, îi va ipotoca o parte din proprietăți. Revista < Măseaua > este pusă sub urmărire. Fiii săi, care-l sprijineau în activitatea revistei, vor resimți din plin urmările pentru atitudinea de animatori ai alegerii lui Cuza ca deputat de Mehedinți", susține istoricul I. Dorneanu în "Magazin istoric" (mai 1967). „Trei feciori au murit în împrejurări misterioase, primul, un tânăr istoric-arheolog, înecat în Dunăre, iar nu după multă vreme, ceilalți doi, tineri avocați, au fost găsiți înecați într-o groapă de var. Represaliile se vor îndrepta în cele din urmă direct contra lui



Grigore Miculescu. Când, în 1881, Cuza va fi ales pentru a treia oară deputat de Mehedinți, Miculescu va fi silit să se exileze în Franța. Aproape întreaga avere i-a fost spulberată. A rămas cu câteva pogoane și o culă, fosta culă în care poposise Tudor Vladimirescu înaintea anului răscoalei", mai spune I. Dorneanu.

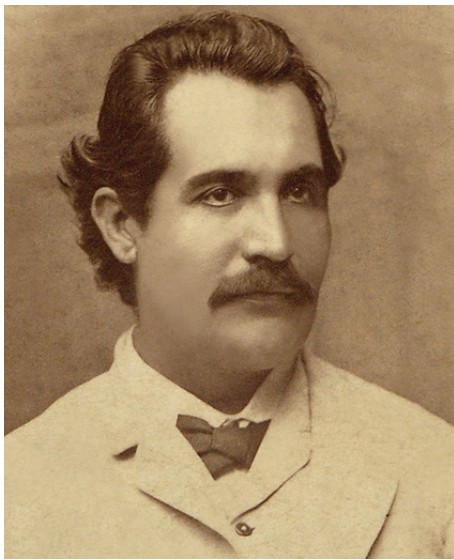
Redăm mai jos textul mandatului prin care Alexandru Ioan Cuza a fost proclamat deputat de Mehedinți, în urma scrutinului electoral din 1870:

"Mandat Azi la 25 ianuarie, anul 1870, fiind convocat prin decret domnesc colegiul al IV-lea din districtul Mehedinți a alege deputatul său, și, procedând la despoierea scrutinului în ziua de 26 la patru ore după amiază, a proclamat cu majoritate de voturi din 544 prezenți pe Măria Sa Alexandru Cuza Vodă de deputat al acestui colegiu. Biroul definitiv al colegiului, pe de o parte recunoaște de legală această alegere, iar pe de alta dă acest mandat cu mult respect și recunoștință la mâna alesului deputat Vodă Cuza, rugându-l cu supunere și inimă curată să vie în sinul națiunii române, pe care a dezrobitor și care-l e devotată tocmai pentru-că-l crede om mare, devotat și credincios jurământului său din 1857. Asemenea mandat s-a alăturat și la dosarul alegerilor, spre a se înmâna principelui Vodă Cuza prin autoritățile competente. Președintele biroului: preotul Gh. Ionescu

Secretar: Gh. Burileanu

Scrutătoare: N. Negoșescu"

Trădarea lui Vodă Cuza, o pată pentru vecii vecilor pe steagul țării



Domnia lui Vodă Cuza e istoricește cea mai însemnată de la fanarioți încoace, atât în bine cât și în rău. Se poate spune că toate creațiunile acestei domnii au acest îndoit caracter: sub impulsunea îngrămădirii trebuințelor moderne, românii au pierdut pentru multă vreme dreapta măsură a lucrurilor; instituții, legi, limbă, c-un cuvânt toate formele vieții publice aveau un aer pripit și netemeinic. Numele înlocuia aproape pretutindenea fondul, haina magistratului francez avea să reprezinte în România capacitatea juridică, titlul profesorului din Franța, câștigat aicea cu multă înlesnire, ținea locul învățării lui.

Luând în serios proverbele că „*haina-l face pe om*” și că „*acela căruia D-zeu îi dă o slujbă îi dă și minte destulă pentru ea*”, România pare încă a fi statul despre care Oxenstierna spunea regelui său să meargă să vadă cu ce mică porție de înțelepciune se pot „*ferici*” statele.

Pe cât domnea însă într-o parte a generației trecute o suficiență nemaipomenită, tot pe atâta cealaltă parte a inteligenței naționale se împluse de neîncredere față cu toate creațiunile lui Cuza Vodă, față chiar cu acele a căror necesitate s-ar fi putut discuta până la un punct oarecare, al căror caracter îdoielnic era poate cauzat mai mult prin relele baze ce li se pusese decât prin sine înșile. Se'nțelege că generația actuală nu este în stare de a hotărî care din aceste două direcții spirituale are dreptate, cea încrezută și optimistă sau cea sceptică și pesimistă, căci nici una nici cealaltă nu sunt încă atinse de indiferentism, n-au renunțat de a voi binele comun*.

[...] Vor trece veacuri și nu va exista

român căruia să nu-i crape obrazul de rușine de câte ori va răsfoi istoria neamului sau la pagina lui 11 februarie și stigmatizarea acelei negre felonii va răsări pururea în memoria generațiilor, precum în orice an răsare iarba lângă mormântul vândutului Domn. C-un cuvânt crima de la 2 mai a fost un act de curaj, cea de la 11 februarie un act de lașitate și istoria scuză cinismul, scuză crimele cari au sinceritatea de-a fi cum sunt, scuză oamenii cari au curajul caracterului și înclinărilor lor, căci ei sunt din lemnul din care se cioplesc oamenii mari, dar ceea ce istoria nici unui popor din lume n-a scuzat vrodată e lașitatea. Și oamenii cari conduceau pe soldat la rușine o știau aceasta, le era frică de soldatul de rând, le era frică de țaranul acesta onest care, cu pumnul lui vârtos, i-ar fi strivit să fi știut unde-l duce. „Doamna a născut un prinț” li s-a zis oamenilor și numai greco – bulgarii ce dezonorau uniforma ofițerească, știau ce e la mijloc.

Dar să lăsăm procesul lui 2 mai, pe care d. Boerescu-l va pierde împreună cu toți contimporanii, căci, dacă nu tăgăduim greșalele lui Vodă Cuza, cea mai constantă greșeală a lui era pripa, răsărită din silă de temporizare, pe de altă parte orbi am fi și răi români dacă am tăgădui meritele lui. Am înțelege chiar ca să-i arunce mânușa oamenii nepărtinitori; am înțelege-o să i-o arunce viitorul. Trecutul n-are acest drept, căci nu e unul din contimporanii săi care să fie vrednic de una ca aceasta**.

[...] *Să se țină bine minte că Vodă Cuza a iertat prin viu grai și în scris tuturor... absolut tuturor, numai colonelului Leca și altor câtorva nu; nu pentru el personal, ci pentru pata pe care acesta a pus-o pentru vecii vecilor pe steagul țării. E unicul caz în istoria românilor. Au căzut Domni prin rebeliune fățișă a poporului sau a armatei, au căzut prin amicii lor fațarnici; nici un Domn român, absolut nici unul n-a căzut prin trădarea strajei domnești; orice strajă, chiar adversară Domnului, pe cât era strajă au privit în unsul lui Dumnezeu pe oaspetele credinței ei, și oaspeții sunt sfinți chiar pentru popoarele cele mai barbare, necum pentru cele civilizate.*

Noi nu vorbim pentru fostul colonel de vânători. Ne-am feri chiar de-a-i pronunța porecla, pentru că o sumă de oameni cumsecade suportă fără vină inconvenientul de-a avea aceeași poreclă. Apoi acest domn nu ar fi nici în stare să ne priceapă. Cât

de departe este de a ști izolarea și retragerea ce i se cuvine ne-a dovedit o scrisoare publicată de d-sa în „România liberă”, prin care se pune la dispoziție un om ce-l calomniase, cum pretindea. Ei bine, fostul colonel de vânători își închipuiește încă că există, nu în România, dar în universul întreg, de la Polul de nord până [la] cel de sud și în curmezișul celor două emisfere, un singur om care să-i datorească răspundere sau să-i mai ceară răspundere? Morților de soiul acesta nu li se datorește, nu li se cere răspundere. Ei sunt afară de cercul omenirii, precum a fost Cain, a cărui faptă e o copilărie pe lângă cea din noaptea de 11 februarie. Dacă acest d. ar fi avut curajul pe care pretinde a-l avea azi, când orice ființă viețuitoare îl dispensează de răspundere, ar fi sfârșit de-a doua zi după 11 februarie cu sine însuși, pentru a șterge pata de pe niște bieți soldați nevinovați și amăgiți, care fuseseră scoși din cazarmă sub pretextul că „Doamna născuse un copil”.

Dar au conspirat toți atunci, și conservatori și liberali? Ei și?

Oameni independenți, liberi a [ataca] actele unui Domn ce făcuse o lovitură de stat, erau pe calea de-a comite [o crimă] politică care, reușind, avea să fie un succes politic. Se'nțelege că oamenii politici trag tot folosul posibil pentru cauza lor dintr-un act de trădare care le vine la'ndemână; dar aceasta nu va să zică că ei aprobă trădarea sau iubesc pe trădător. Odată faptul mișelesc îndeplinit, cel ce l-a comis se înlătură din viața publică pe de-a pururea. De vrea să trăiască fizicește mai departe, trăiască, căci impunitatea judecătorească i-e asigurată; dar moralicește e mort și un rol în viața publică nu mai poate juca.

Noi înșine am fi tăcut despre această faptă, am fi uitat, căci asemenea lucruri se uită, dar nu se iartă niciodată, când n-am vedea pe aceste personaje băgându-se înainte și întunecând momentele cele mai luminoase ale vieții poporului nostru. În loc de a se ascunde, ei din contra pozează în lumina electrică a unor zile mari pentru ca să se vadă creș cu creș toate zbârciturile negrului și criminalului monstru.

Ce e în adevăr Simeon Mihălescu pe lângă acel colonel de la 11 februarie? Un înger. Ce e Pietraru, care a ridicat mâna criminală contra unui om de stat căruia nu-i jurase niciodată credință, care nu era încredințat pazei lui? Dacă pe colonelul de la vânători l-ar fi chemat Pietraru n-ar fi făcut ceea ce-a făcut actualul general.



În decursul istoriei noastre s-au întâmplat ceva analog, nu asemănător, în zilele fiului lui Ștefan-Vodă, Petru, pronumit Rareș.

Petru Vodă fusese scos din domnie prin trei armate de invazie intrate în același timp în Moldova: polonă, tătară și turcească. Întâmplările sale, în vremea fugii în Ardeal, a petrecerii în cetatea Ciceului, a mergerii la Țarigrad, formează un roman întreg în cronicile noastre. În timpul lipsei sale domnișori ilegitiți ocupară tronul, până ce fiul leului se arătă din nou la marginea țării. Unii boieri, pentru a câștiga favoarea lui Petru Vodă, auzind că sosește, uciseră pe domnișorul ilegitiț după vremuri și alergară înaintea lui Petru să i se închine, espunându-și meritele ce le aveau în a lor părere. Petru Vodă era de felul lui un om blând precum se știe. Mulțumitu-le-au el trădătorilor pentru fapta lor? Da... a pus să le mulțumească călăul.

El n-a primit coroana sa proprie din mâni de ucigași și bine a făcut. Dar acei colonei sau generali de pe atunci înlăturaseră o piedecă din calea lui? El s-a folosit în adevăr de această înlăturare, dar n-a aprobat-o nicidecum.

Așadar nu credem că e loc de mirare dacă în vremi mai blânde, dar totuși în momente în care țara are nevoie de reînvierea tuturor instinctelor ei morale, unii membri influenți, mai ales din cei bătrâni ai partidului conservator, deși au aclamat cu bucurie principiul regalității, au evitat totuși de-a se'ntâlni față în față cu cel care a căutat, în ciuda lumii, de-a fi inițiatorul acelei idei.***

**CURIERUL DE IAȘI, 18 martie 1877*

***TIMPUL, 27 februarie 1882*

****TIMPUL, 18 martie 1881*

MIHAI EMINESCU

SCURTĂ ISTORIE A ROMÂNILOR PE ÎNȚELESUL TUTUROR

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru

Alexandru Ioan Cuza:

”Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie!”



”... fiecare să lase deoparte orice dușmănie, orice susceptibilitate, orice părere de mâna a doua și să ne ținem hotărât și uniți sub marele și nobilul steag al Unirii” - Mihail Kogălniceanu, 13 ianuarie 1856

Unirea Principatelor Române, cunoscută ca Mica Unire (Marea Unire fiind cea de la 1 Decembrie 1918, de la Alba Iulia), reprezintă unificarea vechilor principate, Moldova și Țara Românească, într-un Principat unit.

La mijlocul secolului al XIX-lea, soarta principatelor Moldovei și Țării Românești era în mâinile Rusiei și ale Imperiului Otoman, care se opuneau unirii lor.

Situația s-a schimbat în urma războiului Crimeii, dintre 1853 și 1856, când Rusia a fost învinsă de Marile Puteri, formate din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei, Imperiul Francez, Regatul Sardiniei și Imperiul Otoman.

Soluția unioniștilor Alexandru Ioan Cuza

...Tot tradiția, adică reacția societății noastre în momentele în care ni s-a jucat soarta pe o singură carte, și-a spus cuvântul.

Așa cum în anul 87, în fața primejdiei romane, bătrânul rege Duras a renunțat în favoarea mai tânărului Decebal, cum la 1593, în fața primejdiei germano-polono-otomane, Radu Florescu, Theodosie Rudeanu, Pătrașcu din Rhodos și Marcu Cercel au renunțat în favoarea mai valorosului Mihai, la începutul lui ianuarie 1859, primul care și-a jertfit ambițiile în favoarea idealului Unirii a fost Mihail Kogălniceanu, care a refuzat candidatura. A fost imitat de Vasile Alecsandri, apoi în noaptea de 3 spre 4 ianuarie, de cel mai valoros unionist, Costache Negri, care refuza în favoarea propunerii Alexandru Ioan Cuza, el întrunea toate condițiile.

Pentru tradiționaliști, Cuza putea invoca dreptul de moștenire pe criteriul osului domnesc, deoarece se trăgea, prin tatăl său, spătarul Ioan Cuza din Miron Cuza

de la 1705, căsătorit cu Irina – nepoata lui Miron Costin și urmaș a lui Coza vistierul de la 1636, care era urmaș al domnului Simion Movilă (1600, 1606-1607). Iar prin mama sa, Sultana Cozadini, număra în ascendență pe Miron Barnovski (1626-1629, 1633) și pe Maria, fiica lui Petru Rareș (1527-1538; 1541-1546).

Pentru legaliști, avea peste 35 de ani, fiind născut la 20 ianuarie 1820 (Bârlad), avea venitul necesar, fiind fiu de boieri și îndeplinise peste 10 ani în funcții publice, ca militar și jurist, fiind președinte al Judecătoriei Covurlui (1842-1846, 1849-1850), director în Departamentul Trebilor din Lăuntru (1851), președinte al Judecătoriei Galați (1854), Vornic (1855), pârcălab de Covurlui și colonel (1856-1857).

Pentru intelectuali era un bachelat al Sorbonei (1835), cu studii de medicină și drept al Academiei Mihăilene (1837), obținând, ca ofițer de cavalerie (1837), dispensă pentru

declarația: **”Cu moartea noastră trebuie să deschidem un viitor nației noastre! România! Azi toate națiile învie! Trebuie să învie și a noastră”.**

Arestat în grupul celor 13 considerați foarte periculoși, a fost dus la Galați și predat turcilor la Măcin. Evadat de pe vasul turcesc la Brăila, s-a refugiat în Consulatul englez pentru a ajunge apoi cu vasul ”Franz” până la Pesta, de unde s-a alăturat revoluției în Transilvania. Continuând activitatea revoluționarilor în clandestinitate, a fost membru al Comitetului Revoluționar Român și omul care a descoperit complotul lui Vogoride, dându-și demisia în semn de protest, la 24 iunie 1857. Avea printre revoluționari nu numai întreaga familie paternă dar și rudele materne, în frunte cu unchiul săi Dimitrie și Grigore Cozadini.

Susținut în unanimitate de gruparea majoritară unionist, Cuza a fost ales domn al Moldovei la 5 ianuarie 1859. În aceeași zi, mesajele lui Kogălniceanu și Costache Negri au plecat spre București, cu soluția Cuza.



continuarea studiilor până în 1839, la Paris, pentru a opta, din 1840, pentru magistratură.

Pentru masoni, revoluționari și unioniști a patronat, alături de unchiul său, Grigore, și de vărul său Iancu, adunarea revoluționarilor de la 27 martie 1848, de la Hotel Petersburg, devenind portavocea aripii dure prin

Entuziasmul popular a fost de nedescris: **”Timp de trei zile populația din Iași s-a dedat la adevărate nebunii”**, nota Vasile Alecsandri, în timp ce, de la București, dovadă că mesajul fusese înțeles, a venit salutul: **”Glorie vouă fraților de peste Milcov! Trăiască România Unită”.** **”Facevom și noi ca moldovenii!”**, a sunat

propunerea fruntașului Pantazi Ghica și presiunile asupra principalilor candidați unioniști (Nicolae Golescu, A.D.Ghica, Ioan Cantacuzino) să renunțe, au început să se facă imediat simțite. Ideea dublei alegeri **”mugura deja în toate inimile”**, nota Dimitrie Bolintineanu. De la Iași, corespondenții lui **”Temesvarer Zeitung”** transmiteau pentru bănățeni și ardeleni, la 15 ianuarie că **”se zvonește din București că acolo circulă ideea ca să-l propună pe Alexandru Ioan I pentru alegere”.**

Agenții Prusiei au apucat să transmită că este posibil ca românii să aleagă cei doi domni în aceeași persoană, dar nu sa mai putut face nimic de către Europa ostilă ideii unității românești. La fel ca în mai 1600!

24 ianuarie 1859. Revoluția de la București.

În Capitala Munteniei, Adunarea electivă, și-a început lucrările la 23 ianuarie/4 februarie, cei 64 de electori, din care o bună parte fuseseră cumpărați de consulul austriac Eder, având de ales între foștii domni Barbu Știrbei și Gheorghe Bibescu. Artizanul evenimentelor avea să fie însă, fără îndoială, I.C. Brătianu, ”roșu” la data aceea, adică marxist, autor al unor articole despre inutilitatea clasei boierești și deținerea prin furt a proprietăților de către aceasta. El avea la dispoziție câteva sute de refugiați ardeleni, bucovineni, basarabeni și nucleul dur al revoluției muntene.

În preajma alegerilor, I.C. Brătianu i-a convocat pe N. T. Orășanu, fostul tribun, cerându-i să mobilizeze plebea bucureșteană, în frunte cu tăbăcarii și pe fostul deputat Mircea Malăieru solicitându-i mobilizarea și aducerea în Capitală a țărănilor din Ilfov. Pentru înfrângerea celor ce făceau atunci jocul Europei împotriva României, I.C. Brătianu a conceput practic o operație militară, cu participarea a peste 30.000 de manifestați, muncitori, țărani, agitatori și cu complicitatea tacită a căzușilor din armată, astfel că Dealul Mitropoliei a fost înconjurat de **”o mare vie ale cărei valuri abia se puteau mișca”**, amenințând să năvălească **”pe uși și pe ferestre”** în Adunarea electorală **”ca să-și susțină drepturile și principiul său”.** Așadar **”poporul năvăli cu strigăte asurzitoare de URA!”**, recunoștea N.T. Orășanu, scandând



"Jos tiranii!", "Trăiască libertatea!" și "Moarte aristocraților!"

În momentul în care deputatul Vasile Boerescu a propus Adunării timorate candidatura lui Cuza, din partea unioniștilor, cu complicitatea dorobanților, rebelii au pătruns în sală, masele strigând asurzitor **"Jos aristocrații! Trăiască Unirea!"** și **"Trăiască Domnul Cuza"**. Reprezentanții "Temesvarer Zeitung" notau pentru bănașeni și ardeleni că **"cetele disperate care umpluseră curtea Mitropoliei, cap la cap, așteptau numai un semn ca să dea fiecăruia lovituri injurioase și cu vocea și cu pumnul"**.

În aceste condiții cei 64 de electori au votat în unanimitate Alexandru Ioan Cuza, trădătorii justificându-se la ieșire, față de consulul Eder că "erau convinși că n-ar fi părăsit în viață sala de ședințe" dacă ar fi votat altfel.

"A fost un succes extraordinar, neașteptat, cu doar puțin timp în urmă și incert chiar în acele clipe, dar cu atât mai frumos și mai înălțător – nota Ion Ghica – una dintre cele mai mari reușite ale celor care au drept binele poporului român și au luptat pentru interesele națiunii române, de-a lungul timpurilor".

Soluția Cuza, transmitea consulul francez Victor Place, a reprezentat **"triumful desăvârșit al ideilor unioniste și liberale împotriva vechiului sistem de corupție care și-a trăit traiul"**.

A fost un triumf nu al moldovenilor sau al muntenilor, ci al întregii națiuni române, care a cooperat pentru împlinirea primului punct al Programului Unirii – înfăptuirea Unirii principatelor extracarpătice ca baza de pornire pentru înfăptuirea unității în integritate a României. În acest sens, atitudinea românilor ardeleni a fost relevantă. **"Românii din Transilvania – nota Al. Papiu Ilarian – în împrejurările de față numai la Principate privesc, numai de aici așteaptă semnul, numai de aici își văd scăparea. Când s-a ales Cuza domn, entuziasmul la românii Transilvaniei era poate mai mare decât în Principate"**.

Tributari aceluși entuziasm, astăzi ca și ieri, numim 24 ianuarie 1859 Ziua Unirii! Ziua înfăptuirii Unirii celei Mici. Fals! Nimic mai fals! 24 ianuarie 1859 nu a fost ziua Unirii ci ziua care a deschis ușa sau calea spre Unire. Ziua când, găsind o portiță în decizia luată

de către Marile Puteri la Conferința de la Paris, "Partida Națională" a acționat cu rapiditate și hotărâre, creând breșa care îi permitea aplicarea Programului Unirii împotriva întregii Europe politice. Exact ca în anii 1599-1600! A ales doi domni în aceeași persoană. Cuza nu era domn al unui stat numit România, ci domn al Țării Moldovei, unde numise prim-ministru pe Vasile Sturdza (17 ianuarie) și domn al Țării Muntenesti, unde numește premier pe I. Al. Filipescu (25 ianuarie). Nu era șef al unui stat, ci șef a două state cu premieri, guverne, parlamente, Capitale, armate, etc. proprii. Nu era nici măcar o uniune dinastică reală! Dar actul de la 24 ianuarie permitea "Partidei Naționale" să treacă la înfăptuirea primului punct din Programul Unirii – înfăptuirea Unirii reale a Principatelor într-un stat cu numele de România. Situație sesizată cu claritate de fruntașii ardeleni care, după risipirea euforiei primelor clipe, anunțu prin vocea lui Timotei Cipariu: **"Am început domnilor, abia am început, dară nu am terminat! Rămâne să continuăm și să terminăm!"**.

Misiunea lui Cuza și a generației pașoptiste devenea, la 24 ianuarie 1859, lărgirea breșei, adică înfăptuirea cu prioritate a Unirii, în condițiile în



care Europa politică, ostilă, a reacționat imediat.

La 26 martie/7 aprilie 1859, trezindu-se puse în fața faptului împlinit, puterile garante au deschis Conferința de la Paris, pentru a analiza noua situație creată. Datorită poziției Austriei și Turciei, discuțiile s-au prelungit până la 25 august/6 septembrie. Și asta pentru că, dacă Franța, Anglia, Rusia, Prusia și Regatul Sardiniei au recunoscut dubla alegere la 1/13 aprilie, Austria și, sub presiunea ei, Turcia, au recunoscut-o abia la 25 august/6 septembrie, însă numai pe durata vieții lui Cuza, după care urmau să fie aleși iarăși doi domni. La recunoașterea de către Habsburgii a contribuit, probabil și știrea că domn și în Moldova și în Muntenia, Cuza a semnat două convenții cu generalul revoluționar ungur Klapka, în luna mai, obligându-se să obțină și să furnizeze arme revoluționarilor unguri, pe care forțele armate ale celor două Principate să-i sprijine în proiectata revoltă împotriva Austriei, cu singura

condiție a recunoașterii drepturilor tuturor naționalităților din teritoriile austriece. Ostili dublei alegeri și ideii Unirii reale, Habsburgii trebuiau să manifeste prudență însă, de teama unei revolte generalizate. Este motivul pentru care, la 5/17 martie 1860, Franz Joseph va convoca Reichsratul (Senatul Imperial) act care, prin invitarea și a reprezentanților provinciilor la votarea bugetului de stat, dădea iluzia de îndreptare spre constituționalism. Apoi prin **"Diploma din octombrie"** (8/20 octombrie 1860) a redat Transilvaniei statutul de stat autonom și a deschis era **"regimului liberal"**, adică a unei guvernări constituționale pentru a dezamorsa acțiunea cercurilor revoluționare românești.

În baza Programului Unirii care prevedea, concomitant cu Constituirea României prin Unirea Principatelor, unirea tuturor provinciilor românești din Imperiu, într-un corp statal autonom, fruntașii români bănașeni, conduși de Eftimie Murgu au convocat o Conferință națională la Timișoara, în zilele de 18-19 noiembrie 1860, cerând, prin moțiunea adoptată, autonomia Banatului, care, prin constituirea într-un Căpitănat român, să devină autonom în cadrul...Transilvaniei. Cunoscând

Primul gest l-a făcut Cuza în martie 1859, când a unificat misiunile diplomatice ale Moldovei și Munteniei la Istanbul, într-o singură agenție diplomatică, românească. Apoi, la 10/22 mai 1859 a deschis la Focșani lucrările Comisiei Centrale pentru unificarea legislativă a Moldovei și Munteniei. A urmat deschiderea în Capitala Franței a primei agenții diplomatice unice românești, la 26 august 1860 și, pe fondul emoției internaționale create, unificarea vămilor, trecute sub administrație de stat. La sfârșitul lunii septembrie 1860 a întreprins o vizită oficială la Istanbul, fiind primit solemn de sultanul Abdul Medjid, cu toate onorurile convenite unui suveran. Prilej pentru diplomația rusă, de teama unei reorientări a românilor spre otomani, să pluseze, încheind Convenția telegrafică la 3/15 decembrie 1860, fără a baga de seamă că o semnează nu cu Principatele Unite, ci cu România, textul fiind redactat ca înțelegere internațională între două state suverane. Succesul a fost exploatat prin emiterea la 12/24 ianuarie 1861 a Legii pentru înființarea Curții unice de Casație și Justiție.

La 20 noiembrie/2 decembrie 1861, Cuza a obținut de la noul sultan otoman Abdul Aziz (1861-1876) **"Firmanul de organizare administrativă a Moldovei și Valahiei"**, prin care Poarta admitea unificarea politică și administrativă a Principatelor, cu acordul marilor puteri, mai puțin Austria, a cărei notă restrictivă preciza că admite unificarea reală doar pe durata vieții domnului unic.

Plusând, la 3/15 decembrie 1861, la deschiderea Camerelor reunite Alexandru Ioan Cuza a anunțat oficial că **"Înalta Poartă și toate puterile garante"** au acceptat Unirea reală a Principatelor Unite care va fi așa cum **"ROMÂNIA o va simți și o va dori"**. Era prima dată când folosea, ca șef de stat, numele de ROMÂNIA. În fața lipsei de reacții în plan internațional, după numai 8 zile, la 11/23 decembrie 1861, a lovit decisiv, ca suveran, consfințind actul de voință al națiunii române, întemeierea ca stat a României, prin "Proclamația către națiune" care statua:

"Unirea este îndeplinită, naționalitatea română este întemeiată! Acest fapt măreț, dorit de generațiile trecute, aclamat de corpurile legiuitoare, chemat cu căldură de noi s-a recunoscut în Înalta Poartă și de puterile garante și s-a înscris în datinile națiunilor...România noastră există, deci... Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie!"

Termenul de **"Principatele Unite"** era așadar înmormântat și, odată cu el, dispăreau în Istorie, topindu-se în România, **"Muntenia"** și **"Moldova"**! Și înainte ca Europa să reacționeze, la 22 ianuarie 1862, a fost instalat la București primul guvern al României, iar la 24 ianuarie 1862 și-a deschis lucrările primul Parlament al României, care a votat ca Bucureștii să devină Capitala unică a statului numit **România!**

11 decembrie 1861. Victoria "Partidei Naționale" în "Bătălia pentru România"- înfăptuirea Unirii Principatelor sub numele de ROMÂNIA.

Ca și Mihai Viteazul la 1599, Alexandru Ioan Cuza și generația sa au acționat cu tenacitate, împotriva voinței întregii Europe politice, pentru înfăptuirea actului de voință națională a românilor – constituirea statului numit România, prin Unirea reală a Principatelor.

Nicolae Coande



al revistei SpectActor (2006), membru al Uniunii Scriitorilor din România și al PEN Club România.

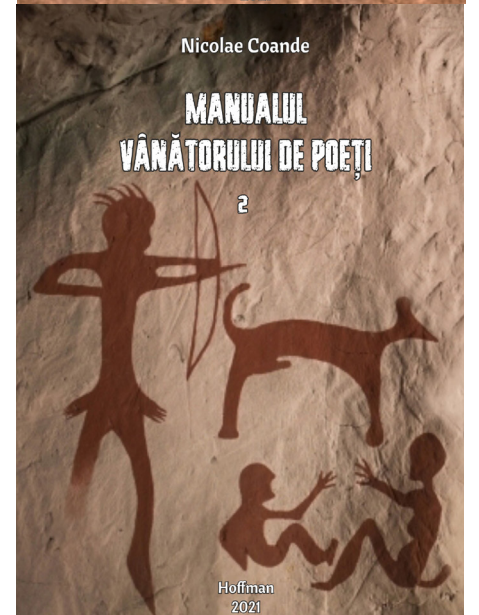
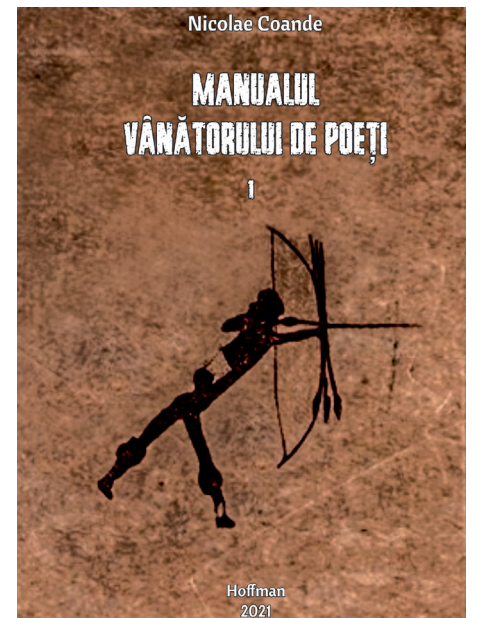
A publicat nouă cărți de poezie, două antologii lirice, opt cărți de publicistică, interviuri, eseuri, critică literară. Premii ale Uniunii Scriitorilor (1995, 2003), Premiul „Mihai Eminescu” al Academiei Române pe anul 2017 – pentru cărți de poezie. A fost invitat la rezidențe literare din Germania, Austria, Elveția.

S-a născut pe 23 septembrie 1962, în Osica de Sus, Olt. Locuiește în Craiova, unde propune întâlniri cu scriitori, poeți și artiști. A obținut un master în filozofie la Facultatea de Filozofie-Sociologie, Universitatea din Craiova, cu o lucrare despre gândirea târzie a lui Martin Heidegger (2010). Activează la Teatrul Național „Marin Sorescu”. Editor fondator

„Arcul de timp din care țâșnește poezia pe care o comentez în acest „Manual” atinge o durată de 50 de ani. De la Virgil Mazilescu la Radu Nițescu, săgeata care zboară după ce a fost trasă înspre cititorul de poezie încă vibrează în aer – și sper că și în inima sa. Însă nu el este victima, ci doar beneficiarul satisfăcut, sper, de ofranda primită. A vâna pentru a



hrăni alți ochi nesățioși, poate și guri înfometate – iată misiunea de care sper că m-am achitat, în numele acestei prăzi frumoase și rare numite poezie. Poeții selectați aici, dintre zecile despre care am scris cândva, stau cu toții în același cerc – al celor ce scriu bine, nu sunt ușor de cucerit și lasă urme în inima și mintea celui care îi întâlnește. Au stofă și curaj: își aduc mereu aminte de ziua în care nu exista politică literară.”



Este cartea unui trup somat să se predea și a unui spirit care nu poate fi supus. Cele două energii sunt reunite în una și aceeași personalitate: scriitorul, gânditorul, luptătorul Ion D. Sîrbu, autorul ultimului mare roman al rezistenței spirituale în fața dictaturii din literatura română, „Adio, Europa!” (apărut în 1992-1993). Am reușit, grație regizorului Bogdan Cristian Drăgan, acum plecat dintre noi (Bogdane, nu te-am prețuit niciodată la adevărata ta valoare, grăbiți cum suntem să vedem numere acolo unde sunt nume!), să punem în scenă la Craiova, chiar la sala care-i poartă numele, o adaptare după acest roman. Publicul celor câteva reprezentații a fost

Ion D. Sîrbu – „Ultimele”

uimit de adevărurile lui Sîrbu, spuse sub masca ironiei sau a culturii filtrate de suferință, de iubirea pentru umanitate și de caritate față de biata ființă umană.

„Ultimele” (Ed. Măiastra, Târgu Jiu, 2020), o ediție de scrieri inedite dar și editate, a apărut grație muncii neobosite a truditului Toma Velici, cel căreia doamna Elisabeta Sîrbu, egeria scriitorului, i-a permis să reconstituie o viață și o operă prinsă ca bobul între pietrele de moară (cu expresia lui Soljenițin). Un jurnal pe viață și pe moarte aflat sub crucea grea a aceluia de profundis clamavi ad te Domine („Doamne ai grijă de numele și de scrierile mele!... Nu am știut să mă rog, dar am trăit ca o rugăciune”). Un bărbat de 70 de ani scrie pe patul de spital pagini de o stoică acceptare a finalului, o confruntare ultimă a scriitorului cu sine însuși și cu lumea, din perioada în care a fost operat la spitalul din Craiova de cancer în gât („Gura mi-a devenit o Sahară, fiecare înghițitură, un chin”). E același puternic, cultivat, natural, neîmpiedicat în gratuitățile ale spiritului intelectual român gata să depună mărturie despre vremea sa: „Am trăit ratat, o epocă ratată, într-o țară hiperratată. Am trăit marginal, nu la capătul Europei, ci la sfârșitul ei.” Paginile în flăcări ale aceste cărți „ultime” reprezintă chintesența gândirii unui om

care a scris romanul acelei condition roumaine (cum se subintitula „Adio, Europa!”) și care știe că se află în fața zidului negru fără un bilanț pozitiv: „Mă sting – ca și tata, ca și Blaga, într-o lume total confuză și falsă într-o țară rătăcită prin dogmatism, încăpățănare de sus, și multă, enorm de multă prostie afro-asiatică.”

Probabil că pentru asta sunt scrise jurnalele (scrisul e un formidabil anestezic al morții, spune undeva), inclusiv pentru îmblânzirea posterității și pentru lămurirea cu sine în vederea întâlnirii cu acel Dumnezeu, pentru el, fără chip: „Doamne, dă-mi încă un an, să pot să-mi scriu cartea rătăcirilor și iluminărilor mele!” (cap. II, De pe patul de spital, jurnal, 21 noiembrie 1988-10 aprilie 1989). E trist, e supărat, încă luptă cu propriul agnosticism și recunoaște (acolo unde nu critică aspru scolasticismul anumitor cărți de teologie): „Mă rog ca un căruțaș șchiop.” Le scrie prietenilor (unii cunoscuți direct, alții nevăzuți la față vreodată), Virgil Nemoianu, Mariana Șora, Olga Caba, N. Carandino, Lucian Giurchescu, Ștefan Aug. Doinaș, David Prodan, Alexandru Paleologu etc., scrisorile ultimului an din viață. Este pe rând grav, febril, fermecător, sperând într-o miraculoasă refacere (caută

Bleomicină pe care și-o procură cu o mie de lei studenții sârbi de la Universitatea din Craiova) și se mărturisește unui prieten: „Am supraviețuit sub-existând”. Însă scriindu-și opera, revizitând memoria proprie și istoria neamului din care face parte, înțelegând ca nimeni altul soarta patriei sale („Doamne, apără-ne Țara și Poporul de urâciunea pustirii!”), sprijinit de iubita sa soție Elisabeta („Lizi, un înger. O strig (cât pot, cum pot) vine și mă ține de mână. Nu pot vorbi, mă uit în ochii ei. Iar ea îmi vorbește ca unui copil bolnav.”), gândind la cărțile pe care le-ar fi putut scrie dacă mai avea timp: „Ultima iarnă? Afară ninge. Niciodată iarna nu fu mai frumoasă. Capul îmi vinuește de somnifere, limba mi-e umflată. Aș mai fi avut de scris măcar trei cărți grele. Mintea românului cea de pe urmă.”

Ultima iarnă cu Ion D. Sîrbu a fost ultimul anotimp al comunismului din care scriitorul a evadat, într-un septembrie al anului 1989, deși tare mult și-ar fi dorit să vadă „urâciunea pustirii” căzută din locul ei aparent de neclintit. Dacă ar fi trăit după 1990, să vadă ce am devenit azi...

Revista SpectActor, nr. 1 (43) ianuarie – aprilie 2021

Nicolae Coande

De ce vor unii să aruncăm Miorița la gunoi?

Victor RAVINI

Ni s-a spus că Miorița trebuie aruncată la gunoi pentru că ar fi dăunătoare. Străbunii noștri nu puteau să ne lase moștenire ceva dăunător. George Călinescu afirmă că Miorița este un mit. Mircea Eliade susține interpretarea juridică a lui Adrian Fochi și a filozofului marxist-leninist Pavel Apostol (fost Pál Erdős). Confundarea mitologiei arhaice cu realitatea de la tribunale a dus la răstălmăcirea poemului. Mulți savanți au refuzat să vadă că Miorița este un mit, în care nimic nu e concret ci totul e simbol, cu multiple înțelesuri abstracte, luminoase și sublime, pe cât de profunde, pe atât de înălțătoare. Ne-au băgat pe gât o înțelegere pe dos a Mioriței, cum că ar fi vorba de o crimă murdară, ciobanul ar fi incapabil de acțiune, resemnat, pesimist, fatalist și laș, iar ca el am fi noi toți, întregul popor român. Savanții au pus pe seama ciobanului și a tuturor românilor propriile lor frustrări, spaime, deruta lor existențială și propriile lor defecte de caracter.

Cele mai vechi și mai bine păstrate variante ale Mioriței sunt colinde. De la o casă la alta, ciobanul din Miorița primește numele bărbatului care e nădejdea familiei și astfel devine personaj în text. Dacă în Miorița ar fi o ucidere adevărată, ce familie i-ar mai fi primit pe colindători să le ureze moartea bărbatului care e capul familiei? Ar fi azmuțit câinii pe ei. Savanții nu au înțeles ceea ce orice țaran analfabet și cu palmele crăpate înțelegea.

Ciobanul din Miorița nu este o persoană concretă, ci un personaj literar, un exponent al bunătății și perfecțiunii omului în general, un erou din mitologia pre-creștină a ciobanilor. Am clasificat 973 de variante ale Mioriței, după modul verbului referitor la omorul ciobanului:

- cel mai adesea, verbul e la condițional (*dacă o fi să mor*) – omorul nu a avut loc,
- alteori, ciobanul poruncește la modul imperativ să fie ucis – omorul nu se efectuează,
- în câteva variante, omorul este la indicativ trecut, însă ciobanul e reînviat de mama lui și își reia activitatea. În acestea, el e un personaj mitologic și poate fi comparat cu alți eroi mitologici, din alte culturi vechi.

În multe variante ale Mioriței apare cuvântul **lege**. S-a crezut că are sens juridic. Orice dicționar român explicativ spune că lege are două sensuri. Sensul nr. 1 este religios și e mai vechi. Sensul nr. 2 este juridic și e mai nou. Dicționarele mai ample arată cu citate că în cultura populară, orală, lege este atestat numai cu sens religios și niciodată cu sens juridic. Așadar, cauza și scopul uciderii în Miorița nu pot să fie juridice, ci religioase. Deci în Miorița lege nu reglează relații sociale, ci reglează relația omului cu întreaga natură, în care ciobanii arhaici vedeau divinitățile lor.

Într-o variantă, doi ciobani *il vor omori cu securi și cu topoară și cu bolovani de moară*. În alta, *il vor ucide cu nouă topoare*. De ce așa multe obiecte ucigătoare? În *Baltagul* lui Sadoveanu era suficient un singur baltag, dar acolo e o ucidere adevărată. În Miorița nu poate fi vorba de o ucidere reală. Numărul de 9 topoare din această variantă coincide cu numărul de 9 topoare de bronz descoperite lângă lași de către Cezar Cioran în 2015, așezate în cerc, ceea ce



sugerează o semnificație ritualică. Uneori, ciobanul cere să fie ucis la răsăritul soarelui, la amiază și la apus. Numai la teatru sau într-un ritual poate cineva să fie ucis de trei ori.

Mioara îi spune să-și cheme *un câne, cel mai bărbătesc și cel mai frățesc*. Deci *cel mai...* dintre mai mulți. El are câini mai băbrați, la plural, și spune: *Să-mi aud câinii*. De ce să-și cheme numai un câine și nu toți câinii? Dialogul ciobanului cu mioara este un monolog interior. Mioara e alter-egoul său. Ea poate simboliza partea feminină din sufletul omenesc, pe care C. G. Jung o numește Anima, iar câinele simbolizează Animus, partea masculină.

Moartea ciobanului în Miorița este simbolică și de același fel ca atunci când apostolul Pavel, din Biblie, zice că el moare în fiecare zi, pentru a se uni cu Dumnezeu și recomandă credincioșilor să facă și ei la fel. Ciobanul moare simbolic pentru a se uni cu zeitatea feminină din cer. În alte variante, ciobanul e căutat de o fată ce apare pe munte. Ea poartă simboluri solare, reprezintă o divinitate a naturii și nu poate fi o nimfomană, cum s-a crezut. Nunta cosmică a ciobanului este o hierogamie, adică unirea

sufletului omului cu divinitatea în care crede el, o stare de fericire, cu senzația de nemurire și că timpul s-a oprit în loc. Ciobanul a reușit ceea ce nu au reușit Gilgamesh, Dante Aligheri și nici Faust al lui Goethe.

Frumusețea peisajului geografic din Miorița simbolizează metaforic frumusețea sufletească a ciobanului. Peisajul mioritic îmbină peisajul geografic și cel sufletesc cu o desăvârșită măiestrie. Nu se întâmplă nicio acțiune în afara ciobanului. Totul se petrece în peisajul lui lăuntric, psihologic și este proiectat asupra peisajului exterior, geografic. Textul tuturor variantelor Mioriței amestecă imagini interne și imagini externe, cu aceeași măiestrie derutantă ca și la Dante, Petrarca, Omar Khayyam, Baudelaire sau alți scriitori. Tot ce pare că s-ar petrece în jurul ciobanului se petrece de fapt în inima lui și se adresează inimii noastre. Miorița o receptăm cu inima. Fiecare din noi, după cum ne este inima, cugetul și caracterul. Mai depinde și cum o receptăm în cap. Am explicat pe larg toate acestea și încă multe alte idei în *Miorița – Izvorul nemuririi*, Editura Alcor Edimpex, București, 2016 și 2017.

Austriacul Leo Spitzer zicea că Miorița este „*una dintre marile opere clasice ale literaturii universale.*”

Miorița folosește aceleași procedee literare și are același conținut de idei sublime, comparabile cu cele mai valoroase opere din literatura universală. Avem datoria să respingem afirmațiile dușmănoase la adresa Mioriței și a ciobanului și să o repunem pe pedestalul pe care au pus-o străinii încă de la început și de unde câțiva dintre erudiții noștri au trântit-o în noroiul rivalităților universitare. Răspândirea Mioriței pe întreg teritoriul populat de români a contribuit mai mult decât orice alt factor la unificarea și la stabilitatea limbii române, cum nicio altă limbă nu mai e la fel de unitară geografic și stabilă în timp.

Miorița este moștenirea noastră nepieritoare și inalienabilă. Este conștiința noastră de noi înșine ca națiune și ca indivizi, e mândria noastră de români în lume. Miorița este izvorul nemuririi limbii române, al culturii românești și al eternității neamului nostru. Cui lăsăm Miorița și cum o lăsăm?

Victor Ravini este International Certified Coach, Master of Arts in Religious Studies, Master of Arts in Philology



Prioritățile statului în sprijinul acordat Diasporei

Partea I



Situația României, din punct de vedere al numărului cetățenilor români cu domiciliul sau reședința în străinătate, s-a schimbat substanțial în ultimii ani, în contextul globalizării, a creșterii mobilității la nivel mondial, urmare a mai multor valuri de migrație. Astfel, în prezent, pe lângă comunitățile istorice de români din vecinătatea României, există peste 5 milioane de cetățeni români în afara granițelor țării, această cifră reprezentând peste 20% din numărul total de cetățeni ai României.

Din această perspectivă, **Guvernul României**, ar trebui (în primul rând în baza programului de guvernare acceptat de Parlament) să contribuie la prezervarea și afirmarea identității etnice, culturale, lingvistice și religioase a acestora și **să se consolideze ca partener de încredere pentru românii din străinătate pentru a ajunge la un viitor unde românii prosperă, în securitate și libertate, oriunde s-ar găsi ei, unde identitatea, tradițiile și cultura românească ar trebui să înflorească în comunitățile istorice.**

Un viitor bazat pe perspective realizabile în care copiii de a doua sau a treia generație de diasporeni, inclusiv la Milano, Londra, Madrid, Bruxelles, Paris etc. vor avea toate oportunitățile de a reveni și a se reintegra pe teritoriul României.

Angajarea statului în sprijinul acordat românilor din afara frontierelor țării ar trebui să vizeze ca ei să aibă drepturi depline și acces la servicii administrative digitale și moderne și o mobilitate deplină dinspre sau către România, atât pentru relocare, dar și pentru antreprenoriat, educație, turism sau cultură. Instituțiile abilitate pentru promovarea legăturilor cu românii de pretutindeni ar trebui să aibă ca punct de reper realitatea obiectivă potrivit căreia DIASPORA ESTE ROMÂNIA și, în concordanță cu acest aspect esențial al definirii și promovării identității naționale, să substanțieze principiul non-discriminării prin politici eficiente gândite și corelate în interesul celor din afară, pornind de la considerentul că interesul lor este sinonim cu interesul României. Realizarea unui nou sistem de guvernare pentru Diaspora, o reprezentare adecvată și o administrație în linie cu realitatea globală în care sprijinul acordat românilor de pretutindeni să devină o prioritate la guvernare.

Principalele paliere pe care ar trebui să se axeze finalitatea sprijinului acordat românilor din diaspora ar fi:

- Înființarea în subordinea primului-ministru a unei echipe Diaspora permanente, la care să participe

Departamentul pentru românii de pretutindeni, Parlamentul României, Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Muncii, Ministerul Familiei, Tineretului și Egalității de șanse, Ministerul Justiției, Ministerul Educației, Ministerul Culturii, Institutul Limbii Române, Institutul Cultural Român, menită să elaboreze strategia și să coordoneze toate politicile privind diaspora;

- Suplimentarea personalului consular și numărului de funcționari consulari din cadrul Ministerului Afacerilor de Externe, a atașajilor de interne pentru a asigura asistență cetățenilor români care se află în situații deosebite și de vulnerabilitate;

- Crearea unei Celule de Criză pentru Diaspora în cadrul Echipei Diaspora, coordonată de Ministerul Muncii și Solidarității sociale, care să poată interveni rapid în cazurile unde este nevoie de o reacție rapidă pentru protejarea, asistența sau repatrierea cetățenilor români, în special pentru victimele traficului de persoane (prin asistență imediată, intermediere, cu serviciile sociale din statul gazdă dar și ajutor pentru repatriere în siguranță și preluarea în rețele guvernamentale și sociale de protecție) dar și repatrierea trupurilor neînsuflețite;

- Respectarea prevederilor constituționale referitoare la norma de reprezentare parlamentară și, pe cale de consecință, mărirea numărului de parlamentari pentru românii care trăiesc în diaspora ;



- Asigurarea permanentă, prin modificarea cadrului legislativ, de facilități moderne, sigure, proporționale și suficiente de vot pentru românii din străinătate ;

- Modificarea legislației electorale pentru ca românii ce dețin acte de identitate românești să poată vota sau candida de oriunde pentru circumscripția de acasă la alegerile locale, parlamentare sau europarlamentare;

- Facilitarea organizării și implicării în viața politică românească pentru românii din Diaspora prin schimbarea cadrului legislativ al partidelor politice pentru a permite organizarea politică în afară, identificarea și utilizarea pentru procesele politice (până la modernizarea lor) a pașapoartelor CRDS și crearea posibilității românilor care și-au pierdut cetățenia să susțină, inclusiv financiar, partidele politice românești prin formule de membrii onorifici, în condițiile dovedirii calității de cetățean român în trecut.

În plan consular, Statul va trebui să intensifice

demersurile de gestionare a problemelor comunității românești din afara granițelor țării, prin oferirea de servicii, asistență și protecție consulară de înaltă calitate. De asemenea, Guvernul are obligația de a urmări ca drepturile cetățenilor români să fie respectate atât la nivelul Uniunii Europene, cât și pe spații extra-Uniunea Europeană. În acest scop, trebuie consumate demersurile de redimensionare și modernizare a rețelei consulare a României, necesitate evidențiată inclusiv în contextul crizei pandemice, urmărindu-se optimizarea programelor de pregătire inițială și continuă a personalului consular, creșterea calității și digitalizarea serviciilor consulare, facilitarea accesului la acestea, inclusiv prin optimizarea sistemelor informatice folosite în activitatea consulară, precum și consolidarea capacității de reacție la crize consulare, pornind de la lecțiile învățate în gestionarea pandemiei.

Totodată, se impune ca autoritățile statului român să se implice în aplicarea reală a Legii nr. 86/ 2016 privind centrele comunitare românești și înființarea Centrelor în toate regiunile/ provinciile din țări cu minim 5000 de români și încadrarea acestora cu personal, precum și alocarea de resurse financiare și materiale, pornind de la considerentul că rolul acestor Centre Comunitare este de a deservi, proteja, întări comunitățile românești din străinătate. În acest cadru, se impune completarea serviciilor acordate de centrele comunitare cetățenilor români din străinătate, prin includerea, în plus pe lângă competențele din prezent, a serviciilor de asistență juridică, socială și în dreptul muncii, resurse pentru educație și integrare culturală, dar și de promovarea intereselor românilor (advocacy) la nivel local sau regional.

Totodată, crearea unui mecanism de informare permanentă din ambele sensuri către și dinspre comunitățile românești prin misiunile diplomatice și oficiile consulare și centrele comunitare, (completând resursele umane necesare din cadrul comunităților locale și regionale) și dezvoltarea unei politici de parteneriat cu autoritățile statelor pe teritoriul cărora trăiesc comunități de români, (astfel încât aceștia să beneficieze de toate drepturile conferite de legislație, inclusiv de a-și păstra identitatea religioasă, culturală și lingvistică) ar trebui să se constituie printre prioritățile statului român în sprijinirea legăturii cu românii din afara frontierelor țării.

De asemenea, ar fi absolut necesară crearea unei identități pentru Diaspora și constituirea de noi servicii pentru românii din străinătate și promovarea asocierii prin următoarele mecanisme:

a) Registrul Digital și o Carte de Identitate pentru Diaspora, care să aibă în vedere următoarele :

- Includerea în eConsulat a unui Registru Digital pentru Diaspora și optimizarea portalului eConsulat și pentru aplicații mobile, care să fie adaptat pentru momentul în care cărțile de identitate românești vor oferi posibilitatea de a alege domiciliul în străinătate și conferind toate drepturile oferite de o carte de identitate normală, cu interconectare la baza de date națională ;

- Elaborarea și publicarea de către Centrele Comunitare a unor liste permanente al antreprenorilor, lucrătorilor, prestatorilor de servicii din fiecare localitate / regiune unde există un centru comunitar, respectând totodată dispozițiile Regulamentului General privind Protecția Datelor

(RGPD) ;

- Lansarea primului recensământ real al Diasporei românești prin intermediul portalului eConsulat - Secțiunea „Înregistrare voluntară la misiune”, care va conferi un profil fiecărui utilizator de servicii consulare, menținut la zi și necesar pentru obținerea asistenței din partea autorităților române și posibilitatea de a lansa studii, comunicate, sondaje și alte campanii utile pentru românii din străinătate.

b) Acte dintr-un click, transpuse în practică prin:

- Simplificarea procedurilor necesare de a depune și obține acte de identitate românești sau acte administrative și oferirea posibilității de a obține o nouă carte de identitate sau pașaport, online;

- Eliminarea proceselor administrative dificile sau inutile pentru Diaspora prin implementarea digitalizării și comunicării interne a datelor personale, acceptarea automată a datelor de identitate sau de stare civilă obținute în statele membre ale Uniunii Europene fără necesitatea de pași suplimentari de înscriere / transcriere și implementarea utilizării semnăturii electronice;

- Generalizarea posibilității de a trimite prin poștă sau curierat, direct de la instituțiile emitente, a pașapoartelor, precum și a altor documente, cu acceptul titularilor. Documentele solicitate pot fi trimise la adresa specificată de acesta în mod expres, după modificarea legislației incidente de către autoritățile competente în materie.

c) Organizații românești stabile, ce trebuie concretizate prin:

- Restructurarea legislației Consiliului și Congresului Românilor de Pretutendeni pentru a asigura depolitizarea lui și a-l transforma într-o structură strict civică pentru Diaspora comunitățile istorice, incluzând specialiști români dornici să propună în mod permanent către România soluții și idei de bune practici din țările gazdă ca scop principal ;

- Sprijinirea mediului asociativ românesc din Diaspora și comunităților istorice atât prin facilități financiare, dar și prin simplificarea procedurilor de depunere a proiectelor, reclasificarea criteriilor de eligibilitate, punerea la dispoziție de resurse digitale (ghiduri pentru înființare de asociații, formulare, sfaturi pentru obținerea de finanțări etc.) pe site-ul Registrului Digital și asigurarea transferurilor de fonduri în timp util pentru organizațiile care depind de ele pentru funcționare ;

- Facilitarea constituirii unei rețele a aleșilor români din străinătate, organism consultativ care va putea exprima puncte de vedere privind dezvoltarea administrației locale și a activității acesteia.

d) O Românie puternică și stabilă, care acționează pentru rezolvarea intereselor cetățenilor săi, oriunde s-ar afla, prin:

- Asigurarea măsurilor de promovare și sprijin permanent, la nivel diplomatic, dar și prin centrele comunitare pentru drepturile, dar și interesele

românilor de pretutendeni față de autoritățile locale, regionale și naționale din țări gazdă, pentru a asigura non-discriminarea, evita abuzurile sociale și de muncă și proteja identitatea românească, dar și obține recunoașterea tuturor diplomelor, calificărilor vocaționale și experienței profesionale obținute în România, dar și promovând identitatea, personalitățile și elementele de cultură românească în regiunile din afară locuite de români (nume de străzi, statui, festivaluri etc.) ;

- Identificarea oportunităților și lansarea de campanii pentru a obține stataturi specifice unei minorități sau comunități etnice pentru români, acolo unde este posibil, recunoscându-i-se astfel drepturi suplimentare în țările gazdă, ca fonduri și locuri în școlile regionale pentru cursuri de limba română, locuri în consiliile locale sau sprijin cultural (de exemplu, ora de limba maternă „ Herkunftssprachlicher Unterricht “ din Germania) ;

- Susținerea accesului românilor de pretutendeni la mecanisme de asociere socială și economică, atât pentru angajați, dar și angajatori, crearea și promovarea conceptului de “ lucrează cu români “ pentru a încuraja companiile și antreprenorii români din diaspora să lucreze cu alți români din țara respectivă dar și din România ;

- Promovarea mobilității muncitorilor și companiilor românești în Uniunea Europeană și protejarea drepturilor lor precum și facilitarea transferului de drepturi sociale între statele membre.



e) Educație și cultură, prin :

- Lansarea unei extinderi ample a programului Limbă, Cultură și Civilizație Românească, care să finalizeze calificarea limbii române conform cadrului european, și să creeze pe Registrul Digital, o platformă digitală “ Limba Română pentru toți ” cu numeroase resurse media, pentru toate vârstele, de învățare, reîmprospătare și exersare a limbii române și crearea unui parcurs de studii de limba română care să poată duce la un examen de Bacalaureat în limba română posibil în străinătate și formalizarea legală a statutului profesional al profesorilor care predau limba română în diaspora ;

- Crearea și susținerea rețelelor internaționale academice românești, care să faciliteze și promoveze schimbul de experiență, mobilitatea academică, dar și tabere de studii sau de cunoaștere;

- Promovarea și susținerea de festivaluri românești



anuale în toate regiunile din țări gazdă cu populații de peste 100.000 de români.

f) O identitate națională care dăinuie și care trebuie păstrată, dezvoltată și exprimată, prin următoarele activități :

- Strângerea legăturilor cu comunitățile istorice românești din țările vecine și stimularea schimburilor economice și creșterii investițiilor românești în Serbia, Ucraina și alte state vecine, în paralel cu întărirea dialogului la nivel politic privind protecția drepturilor minorităților de etnici români din aceste țări ;

Dezvoltarea de programe similare celui de Limbă, Cultură și Civilizație Românească adaptate comunităților istorice și finanțarea după criterii transparente și cu indici de audiență a publicațiilor în limba română din comunitățile istorice și instituirea unui program de burse pentru formarea jurnaliștilor de limba română ;

- Lansarea unui amplu program de salvare etnografică a limbilor și tradițiilor comunităților istorice în declin demografic, inclusiv prin producerea de dicționare de meglenoromână, istroromână etc. și mărirea susținerii financiare și eforturilor diplomatice bilaterale pentru elevii care studiază în limba română.

Titi Sultan, realizatorul emisiunii “Realitatea în Politică” la postul național de televiziune Kapital TV și “Revenirea la normalitate” la Inedit TV”, Specialist în drept constituțional și parlamentar

Mircea G. Florescu, pentru Consiliul Național al Societății Civile- CNSC

Parteneri sociali al publicației ”Români in Andalucia”



Sindicatul Național ”Forța Legii” - Sindicatul de partea Ta!

FORMAS DE CONTACTAR

✉ SEDE:

- C/ Javier Sanz, 14, (04004 – Almería).

☎ TELÉFONO:

- 950 18-49-40

✉ CORREOS ELECTRÓNICOS:

- Punto de Información y asesoramiento sindical:
ccoalmeriaresponde@and.ccoo.es

💻 Redes Sociales:

- Facebook: <https://www.facebook.com/CCOALMERIA/>
- Twitter: @CCOAlmeria
- Instagram: ccoalmeria

🕒 HORARIO HABITUAL:

- De lunes a viernes: 9 a 14 h.

En acontecimientos puntuales (movilizaciones, asambleas,) este horario podrá verse afectado.



Participa, afíliate, movilízate

Con tu afiliación la Asesoría te saldrá más económica:

- Las consultas jurídicas
- Demandas al juzgado social, contencioso administrativo
- Actuaciones en el CMAC

FORMACIÓN

Ponemos a tu disposición un amplio catálogo de cursos:

- Prevención de Riesgos Laborales
- Todos los sectores: Sanidad, Enseñanza, Administraciones Públicas... etc.
- Manipulador de Alimentos

INFORMACIÓN A PERSONAS MIGRANTES

Derechos en material laboral, formación específica... etc.

VENTAJAS POR SER AFILIADO

ATLANTIS COMPAÑÍA DE SEGUROS

Con tu afiliación también cuentas con una póliza de accidentes totalmente gratuita que entra en vigor al año de la afiliación. Esta póliza cubre el fallecimiento por accidente con un importe de 9.000 euros



¡TU CUOTA TE DA MÁS!

A través de este díptico pretendemos informarte de todas las ventajas, los servicios y los datos de contacto de nuestra organización. Del mismo modo, queremos animarte para que participes activamente en nuestro sindicato, para la mejor defensa de tus derechos laborales y sociales.

CON TU AFILIACIÓN

CCOO dispone de un equipo humano para asesorarte en cualquier duda que tengas sobre:

Derechos recogidos en tu convenio

Salario

Contrato

Jornada

Descansos

Vacaciones

Prevención de Riesgos Laborales

Ponemos a tu disposición la ASESORIA JURIDICA con profesionales de reconocido prestigio en el ámbito laboral por si tienes algún problema en tu lugar de trabajo como:

Sanciones, despido, finiquito, nominas erróneas

DESCUENTOS

Comercios

Gasolineras

Dentistas

Talleres de vehículos

Neumáticos

Ópticas

Hoteles

Viajes y Cruceros

Residencias de Tiempo Libre

Paquetes vacacionales en varias ciudades europeas

Vehículos

Hogar

Vida

Decesos

Mascotas

Dental accidentes

Subsidios

Afíliate, "CONMIGO SOMOS MÁS FUERTES"

TU CUOTA TE DA MÁS



Participa, afíliate, movilízate

Galeriile miniere de la Roșia Montană, unice în lume

Situată în centrul Munților Apuseni, la poalele Munților Metaliferi,

Roșia Montană este o localitate minieră veche de mai bine de 2.000 de ani.



Muzeul Mineritului, aflat în apropierea fostei exploatare miniere, este un punct de atracție pentru turiști, dornici să viziteze fostele Galerii Romane, locul în care s-au format tuneluri lungi de zeci de kilometri. Acestea adăpostesc unelte pentru minerit, așa numitele „șteampuri”, care erau niște construcții folosite pentru separarea aurului de piatră. Galeriile erau alimentate de lacuri artificiale de acumulare numite „tăuri”. Au fost săpate prin metode tradiționale, lungimea lor nu e cunoscută deoarece rețeaua construită timp de aproape 2.000 de ani nu a fost cercetată integral până în prezent. Ele se remarcă în cadrul sistemului prin forma trapezoidală perfectă, ce le-a făcut să reziste mii de ani. Aceste construcții sunt unice în lume prin lungime și gradul de păstrare.

Muzeu a fost creat la inițiativa unor oameni care au lucrat la Roșiamin, societatea de stat care a operat vechea exploatare minieră din Roșia Montană. Ei au fost pasionații de istorie care au amenajat galeriile pentru vizitare, săpate cu dalta și ciocanul de strămoșii de acum 2.000

de ani, au realizat un muzeu în aer liber, în care sunt utilaje folosite de-a lungul timpului pentru extragerea aurului, precum și o expoziție de fotografii vechi ce au immortalizat activitatea minerilor prin secolul 19.

Tradiție în exploatarea metalelor prețioase

Vizitarea acestui circuit durează aproximativ o oră și jumătate. În acest timp, o întreagă istorie a mineritului, precum și exploatarea auriferă, din secolul al II-lea d.Hr, din perioada românilor, ni se dezvăluie în toată complexitatea ei.

Roșia Montană rămâne astfel una dintre cele mai vechi localități din Europa cu tradiție în exploatarea metalelor prețioase.

Romani au înființat prima așezare permanentă pentru sclavii și coloniștii care lucrau în minerit. Aici au realizat și primele mari exploatare de aur și argint din zonă.

S-au amenajat primele galerii pentru extracție, unde foloseau cele mai eficiente tehnici miniere la vremea respectivă. Săpate cu ciocanul, dalta și târnăcopul, construcția galeriilor este încununarea unei munci colosale a oamenilor din comunitate. Pentru a ciopli bucățile de rocă dură, pereții stâncii se încălzeau cu foc, iar apoi erau stropiți cu apă și oțet pentru a o răci brusc. Prin diferența termică creată, roca se crăpa. Cu târnăcopul,

erau desfăcute bucățile de rocă din care era separat aurul.

O mare parte din galerii au fost complet distruse în anul 1970, când în zona Cetate a fost amenajată o cariera chiar în locul unde se afla un întreg sistem de galerii, denumit „cetățile romane”.

Zona a fost în continuă dezvoltare

La începutul secolului al XX-lea, Roșia Montană era un orașel cochet, cu un centru cu străzi pietruite și iluminate, cazino, cinematograful, teatrul și sala de bal cu oglinzi venețiene, case mari, adesea cu două niveluri, inspirate de cele ale sașilor din Transilvania.

„Febra aurului” a atras oameni din diferite părți ale Europei. Roșia Montană a fost populată cu români, maghiari, germani, slovaci, evrei, pentru care s-au construit biserici și s-au înființat școli. Pe atunci, întreaga populație era implicată în activitățile miniere, chiar și femeile și copiii. Extracția metalelor prețioase a continuat în mina de stat, iar mineritul a rămas ocupația de baza a roșienilor.

Din anul 1970, la Roșia Montană se desfășurau doar etapele miniere primare, cianurarea se făcea la Baia de Arieș, iar procesarea finală la Baia Mare.

În perioada comunistă și, mai apoi, după anul 1989, mina de stat din Roșia Montană a suferit pierderi. Tehnologia învechită, lipsa investițiilor necesare și a unui plan clar de dezvoltare au dus



la închiderea minei în anul 2006.

Anca Lăpușneanu



Într-o localitate din Munții Pamir se vorbește limba română

tadjic sau o tadjică din acel cătun să coboare – cu „parașuta”?!; cu funiile unor salvamontisti?!; cu ajutorul alpinistilor?! – ca să-și încerce puterile ca să intre și el (sau ea) la o instituție de învățământ, unde urma să susțină și examen la limba franceză.

Dar, spre stupefacția membrilor comisiei de examinare, deși aceștia erau mari specialiști în studiul limbii franceze, nici unul dintre ei n-a priceput nici o iotă din ce le vorbea în franceză candidatul. Fostul elev, cel mai bun la obiectul respectiv din acea școală, a rămas și el foarte surprins că aceștia nu-l înțelegeau.

Alertată, comisia a anunțat pe dată ministrul, iar Ministerul Învățământului din Tadjikistan a trimis o inspecție să vadă ce fel de franceză se predă acolo în aulul acela din creierul munților, de n-o poate pricepe niciun specialist.

Ajunși la fața locului, membrii comisiei au constatat cu stupeoare că mai bine de patruzeci de ani, în loc de limba franceză, basarabeauul nostru le predase mai multor generații de tadjici limba... română. Cu atât mai mult, le-a recunoscut membrilor înaltei comisii, de-acum bătrnul profesor, că o alta el nici nu cunoaște.

Până la urmă comisia a fost de acord cu argumentele că și limba română e o limbă străină, că și ea e una de proveniență latină, că și limba română e frumoasă (concețeanul nostru exemplificând, bănuim, cu strofe din „Miorița” sau „Luceafărul”), că și ea poate fi vorbită în niște țări din lume ș.a.m.d.

Comisia a dat până la urmă a lehamite din mână și – cum profesorul era prea bătrân și-l iubea tot aulul, ca să-l pedepsească prea aspru – i-a permis s-o predea mai departe, până va sosi în localitate un specialist de adevărată franceză, cu o singură condiție – să nu-i mai spună limbii

predate de el „franceză”, ci română...

Astfel, în cataloagele acelei școli – unica în Tadjikistan, dar bănuim și-n toată Asia Mijlocie – la capitolul „limba străină” e trecută „limba română”, iar mulți dintre maturii care țin în mâini atestatele acelor fii și fice de tadjici se întrebă poate în gândul lor: la ce le-o fi trebuind acestora limba română și unde o vor putea aplica aceștia vreodată în viața lor de tadjici?!

Mi s-a mai povestit că – așa cum în acea fostă republică sovietică începuse imediat după aceea și un război fratricid, care mai continuă – autoritățile au și uitat în curând de „profesorul” basarabeu, un alt profesor de „limbi străine” Ministerul de la Dușanbe și așa n-a mai expediat în sătucul din vârful Pamirului, acesta predând în continuare limba română acelor tadjico-persani. Cum domnul profesor a fost unul bun, dar și exigent – neposedând suficient de bine nici tadjica, nici rusa, a comunicat cu mai multe generații de elevi deveniți ulterior părinți și bunici doar în „franceza” lui – tot aulul acela de lângă Afganistan vorbește două limbi: tadjica și română.

Iar când a aflat că ministrul intenționează să le trimită un alt profesor, mai tânăr, cu o altfel de „franceză” „adevărată”, satul a expediat pe dată o scrisoare de protest la Dusanbe.



menționând că el nu dorește o altă franceză, că el s-a obișnuit cu aceasta vorbită de „efendi învățător” și pe care locuitorii lui – fiind elevi sărguincioși la vremea lor – o cunosc suficient ca să-și poată ajuta copiii sau nepoții să-și facă temele pentru acasă, fiind și prea bătrâni ca s-o ia de la capăt.

Undeva prin Pamir, munții cei mai înalți din Asia, căroră li se mai spune și „acoperișul lumii”, se află un aul mic, pierdut între pietre, care vorbește românește.

Atunci când Basarabia – așa cum visează azi Voroninii, Mișinii, Ostapciucii, Țaranovii, Potlogariovii și alți jalnici trecători prin istoria noastră – nu va mai vorbi românește, Dumnezeu, sunt sigur de acest lucru, va putea reconstitui limba română cu ajutorul copiilor aceluia sătuc din Munții Pamir, de deasupra lumii, care o vorbesc cu mai mult drag și cu mai mult respect decât cei care opt ani au condus Republica Moldova ca pe o țară dușmană, precum cotropitorii nemiloși, care îngenuchind o țară aveau un singur scop: cum să o distrugă în așa fel încât aceasta să nu-și mai revină niciodată.

Nicolae Dabija

Întâmplarea de mai jos mi-a fost povestită de un scriitor tadjic, acum vreo zece ani. Mi s-a părut instructivă prin ingeniozitatea de care dă, câteodată, dovadă basarabeauul nostru când e pus în condiții-limită.

În primii ani de după război, un compatriot de-al nostru, ca să scape de deportare, a fugit în... chiar locurile către care erau deportați unii dintre consăngenii săi.

Adică nu chiar acolo, dar cam încolo. S-a ascuns în niște munți de la celălalt capăt al fostei URSS, undeva aproape de frontiera cu Afganistanul, într-un aul din Badahșanul-de-Munte al Tadjikistanului, într-o școală pierdută în Munții Pamir, și a predat toată viața sa, timp de aproape cinci decenii, limba franceză.

Aulul era mic, situat între două prăpăstii de munte, rar cine ajungea în acel sătuc, rar cine pleca din el.

Până aici nimic prea neobișnuit. Au mai fost cazuri din acestea.

Și cu estonieni sau armeni care s-au ascuns în colhozurile basarabene și cu basarabeni care s-au ascuns în închisorile din Siberia.

Dar inventivitatea acestora pălește pe lângă cea a eroului nostru.

S-a întâmplat ca în toiu restrucurării, un

Obligația de a asigura întreținerea părinților



Legea spaniolă prevede că descendenții/copiii au obligația de a asigura întreținerea părinților atunci când aceștia se află din punct de vedere financiar într-o situație de nevoie. Așa cum părinții au obligația de a-și întreține copiii (câtă vreme sunt minori sau majori fiind încă își continuă studiile ori nu sunt capabili să fie independenți financiar); reciproc, și copiii au obligația de a asigura întreținerea părinților lor. **Codul civil spaniol** reglementează obligația de întreținere a părinților în **articolul 142** și următoarele când vorbește despre conceptul general privind **întreținerea între rude**.

Ce înseamnă această obligație de a asigura întreținerea părinților?

Obligația de a asigura întreținerea părinților include tot ceea ce este indispensabil pentru un trai decent:

locuință, hrană, îmbrăcăminte și asistență medicală.

Unde este avută în vedere obligația de a asigura întreținerea părinților?

Articolul 143.2 din Codul civil spaniol prevede că ascendenții și descendenții sunt obligați reciproc să asigure întreținerea. Aceasta înseamnă că există o obligație a părinților ca ascendenți de a oferi cele necesare vieții de zi cu zi (alimentele, îmbrăcăminte, locuința, copiilor lor ca și descendenți; însă, de asemenea, reciproc există obligația copiilor de a le acorda toate acestea părinților lor în caz de nevoie. .

Toți copiii trebuie să contribuie în mod egal la obligația de a oferi întreținere părinților?

În cazul în care există mai mulți copii care trebuie să asigure întreținerea părinților lor, cuantumul întreținerii se împarte între aceștia în funcție de capacitatea lor economică. Adică, descendentul/copilul care are o poziție economică mai bună va plăti mai mult decât cel care o duce mai rău. **Articolul 145 din Codul civil** prevede: **“În cazul în care două sau mai multe persoane sunt obligate să asigure întreținerea, plata pensiei se repartizează între ele într-o sumă proporțională cu averea lor. Cu toate acestea, în cazuri de necesitate urgentă și în circumstanțe speciale, Curtea poate solicita doar unuia dintre aceștia să le furnizeze cu titlu provizoriu, fără a aduce atingere dreptului lor de a**

pretinde de la ceilalți debitori partea care le corespunde.”

Care este valoarea economică a obligației de întreținere a părinților?

Legea spaniolă nu stabilește o sumă fixă sau vreun un procent concret din veniturile descendenților. **Articolul 146 din Codul civil** prevede că valoarea acesteia este proporțională cu mijloacele persoanei care le dă și cu nevoile persoanei care le primește. Acest lucru înseamnă că trebuie avute în vedere atât **capacitatea economică a copilului obligat să ofere întreținere**, cât și **nevoile concrete ale părinților. Această evaluare se face de către judecător în funcție de resursele economice ale copiilor**, de cele ale părinților, precum și de nevoile acestora din urmă. Obligația de a asigura întreținerea părinților este executorie de îndată ce tatăl sau mama se află într-o stare de subzistență, dar nu se acordă decât de la data la care este introdusă acțiunea în instanță. Aceasta înseamnă că nu poate fi solicitată retroactiv pentru o dată anterioară procesului. De exemplu, dacă un părinte are nevoie de întreținere de 3 ani, dar a depus acțiunea doar în urmă cu un an, atunci instanța îl va obliga la întreținere de fiu doar de la data depunerii cererii de chemare în judecată, iar reclamantul nu poate solicita executarea întreținerii și pentru cei doi ani restanți din urmă când se afla, practic, în aceeași situație.

Av. Cristiana Uzună

Formularul European U1



Datorită integrării României în Uniunea Europeană, viața românilor ce au plecat la muncă în străinătate s-a ușurat considerabil. Drepturile lor, ca cetățeni europeni, sunt mult mai mari și implicit, a beneficia de ele.

Unul dintre aceste drepturi este Formularul European U1.

„Formularul U1 certifică perioadele de asigurare, de angajare sau de activitate independentă pe care le-ați realizat într-o altă țară membră UE, care vor fi luate în considerare pentru acordarea prestațiilor de șomaj.”

Acest formular nu are nevoie de traducere, este standard. O să vă dau un exemplu foarte simplu: ai lucrat în România și pleci la muncă în Germania. Mergi la Agenția Județeană de Ocuparea Forței de Muncă (AJOFM) a județului tău de domiciliu și ceri să-ți elibereze formularul U1. Ajungi în Germania, lucrezi 6 luni (insuficienți pentru șomaj, pentru că este nevoie de minim 12 luni) ÎNSĂ, te prezinți la Instituția care se ocupă de șomaj în Germania (sau în orice țară ai fi) și le prezinți Formularul U1 și se vor lua în calcul tot ce-ai lucrat în ultimii 6 ani, cumulativ între cele 2 țări.

Cunoscându-ți drepturile, obții beneficii. ÎNSĂ, trebuie să întrebați, în funcție de fiecare țară și ce obligații aveți, o dată ce obțineți șomajul în țara de rezidență!

Formularul U1 nu are termen de valabilitate însă trebuie reactualizat cu noile informații.

Pentru cei ce lucrează pe temporade, în mai multe țări, înainte de a pleca la următoarea destinație, treceți pe la șomaj (SEPE, în cazul Spaniei) și solicitați-l. Sunt perioade de timp ce vă pot ajuta în momentele în care nu găsiți un loc de muncă.

Câteodată, o informație utilă ne poate salva viața însă este foarte important să continuăm să ne informăm. Folosiți pentru aceasta informațiile furnizate de instituțiile statului și apelați cu încredere la profesioniștii comunității românești din țara de rezidență ca surse sigure de încredere.

Până data viitoare aveți grijă de voi și rămâneți în contact cu noi.

Lavinia Bejinaru,
Benicarlo, Spania

Despre mentalitate

A fi sau a avea? Asta e întrebarea.

În vâltoarea timpurilor în care trăim, se pare că lumea întregă a luat-o pe “arătură”.

Nu mai știm exact cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm. Nu mai știm exact, de unde începe și unde se termină libertatea noastră.

“Zgomotul de fond al lumii, ne-a făcut să credem că libertatea noastră e în altă parte. Libertatea noastră este în noi, nu trebuie s-o mai căutăm în altă parte, ea este în adâncul nostru, în inimă”, spunea părintele Constantin Necula în cartea sa **“Despre sensul vieții”** scrisă împreună cu Mihai Morar.

În această lume nebună, mercantilul ucide încet, încet spiritul. În goana după partea materială am neglijat partea spirituală. Am schimbat iubirea, pe ură, unitatea pe dezbinare, respectul pe mitocănie, iertarea pe răzbunare... Am instaurat domnia răului.

A intrat dihonnia între oameni. Societatea s-a scindat în facțiuni beligerante care se războiesc între ele într-un iureș nebun:

- credincioși contra ateilor.
- cei de stânga contra cei de dreapta.
- naționaliști contra progresiști.
- vaccinați contra nevaccinați...

Oriunde te uiți, pe rețelele de socializare, în media, vezi polemici sterile insulte, jigniri. A dispărut respectul, toleranța. Tot soiul de părerologi încearcă să-și impună opiniile fără a ține cont de opiniile celorlalți. În loc să-și confrunte opiniile și le combat cu vehemență. Toată această **“babiloniadă”**, spre deliciul **“păpușarilor”** care provoacă și întrețin această stare de lucruri. În loc să ne străduim să găsim soluții la probleme, ne consumăm

timpul și energiile căutând, probleme la soluții.

Și ne tot întrebăm, cărui fapt se datorează această degradare continuă. Păi e simplu, punem carul înaintea boilor. Adică, ne preocupăm mai mult de a avea și a dobândi, decât de a fi și a deveni.

Nu mai punem bază pe educație, în loc să considerăm învățământul o investiție, îl considerăm o cheltuială. Preferăm să producem analfabeți funcționali, decât specialiști care să poată asigura progresul și bunăstarea tuturor. În numele așa zisului progresism deșănțat, începem să uităm istoria, tradițiile, ne pierdem rădăcinile și ne transformăm în numere, în forme fără fond. Nu mai punem bază pe credință. Iubirea și iertarea ar trebui să fie vectorii care să ne călăuzească viețile. Ele, luate împreună formează credința. **“Căci atât de mult a iubit Dumnezeu poporul său, încât a trimis pe Fiul Său să se jertfească pentru iertarea păcatelor noastre”**. Iată esența credinței: iubirea și iertarea. Am inventat tot felul de religii și dogme care nu fac decât să dilueze credința adevărată.

Văzând această stare de lucruri, ne întrebăm: **care ar fi soluția?**

După umila mea părere soluția este simplă. Trebuie să ne uităm în oglindă și să conștientizăm că problema este la noi, iar soluția, tot la noi. Trebuie să umblăm la mentalitate. Dacă nu vom fi umili și nu vom reveni la iubire, iertare și smerenie, vom continua să ne cufundăm tot mai mult în hăul în care orbescim.

În concluzie, răspunsul la întrebarea de mai sus, ar fi :a fi pentru a avea.

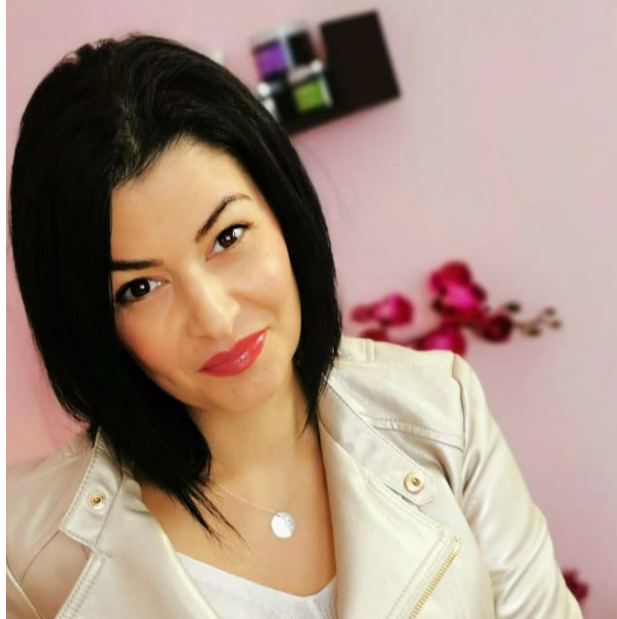
Haideți să încercăm să fim mai buni și lumea în care trăim, cu siguranță, va fi mai bună.

Să auzim numai de bine.

Un român pribeag prin lume.
Sorin Hurdela, Valencia

Valorile unui lider eficient

CONSILIERE



Acest lucru se datorează faptului că un titlu nu înseamnă automat că ești un lider - mai ales unul bun. Și, a nu avea un titlu nu înseamnă că nu poți fi un lider. De fapt, un lider de succes nici nu are nevoie să aibă un titlu oficial, deoarece această "funcție" înseamnă mai mult decât a avea autoritate și de a fi la conducerea unei organizații. Să fii un lider eficient nu înseamnă să dai ordine oamenilor din echipă. Este vorba despre a fi o sursă de motivație, inspirație și împuternicire pentru alții, astfel încât aceștia să poată obține succesul pentru ei înșiși dar și pentru organizație.

Ca să ajungem să fim lideri eficienți este esențial să înțelegem că totul începe cu noi și că adevăratul leadership nu înseamnă urmarea unui set de instrucțiuni sau învățarea din reușitele altcuiva. Mai degrabă se bazează pe o profundă cunoaștere interioară, pe înțelegerea "aluatului" nostru unic de talente și abilități, valorificând punctele forte pentru un impact maxim. Cei mai mulți dintre noi suntem atât de ocupați și avem la nesfârșit lucruri de făcut astfel încât nu avem niciodată timp să ne cunoaștem pe noi înșine. Cunoscându-ne și înțelegându-ne pe noi înșine vei fi capabil să obții rezultate mai bune și un mai mare succes. Leadershipul începe cu înțelegerea valorilor personale. Valorile personale sunt sursa punctelor tari și dau individului

puterea de a acționa. Valorile sunt legate între ele emoțional și de cele mai multe ori greu de schimbat. Sunt elementul principal al credințelor individuale; sunt scânteia care pune individul în mișcare.

Rolul unui lider începe și se termina odată cu începutul și sfârșitul unei zile de muncă, însă leadershipul personal este constant. Include toate aspectele vieții. Implică toate acțiunile, gândurile și atitudinile din cadrul unei zile. Leadershipul personal nu presupune neapărat ceea ce faci, ci ceea ce ești acasă, la lucru, în viața socială și chiar atunci când ești singur. Orice plan al dezvoltării personale trebuie să implice persoana 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână.

Așadar, leadershipul înseamnă influență, iar liderii dinamici excelează în a descoperi abilitățile oamenilor și în capacitatea de a crea un mediu motivațional. Se concentrează pe viziunea lor pentru organizația lor, comunicând în mod clar obiectivele definite oamenilor din cadrul organizației respective. Își apreciază angajații și clienții și îi ascultă cu adevărat. Liderii eficienți sunt organizați și concentrați și își păstrează întotdeauna angajamentele.

Liderii pe care îi urmărim nu sunt întotdeauna manageri – poate că ați fost inspirați de un antrenor, profesor sau o personalitate politică. Cu toții putem veni cu exemple de lideri remarcabili pe care i-am cunoscut.

Camelia Potârniche- Partener LMI Romania
camelia.potarniche@lmi.ro

#ConsulatulMaiAproapeDeTine

PUNEM ACCENT PE CALITATEA SERVICIILOR CONSULARE PRESTATE

Dialog cu CG Sevilla

Sesiune live cu funcționari ai oficiului consular
 ÎN FIECARE MIERCURI ÎNCEPÂND CU ORA 16:00

Sesiuni interactive Q&A
 ÎN FIECARE MARȚI ȘI JOI ÎNTRE ORELE 16:00-17:00

Venim la tine

REPREZANTANȚI AI CG SEVILLA SE VOR DEPLASA ÎN LOCALITĂȚILE CU O COMUNITATE SEMNIFICATIVĂ DE ROMÂNI, PENTRU A OFERI ASISTENȚĂ ȘI ÎNDRUMARE ÎN UTILIZAREA PLATFORMEI ECONSULAT.RO, PRECUM ȘI PENTRU OBTINEREA UNEI PROGRAMĂRI

Consulatul General al României la Sevilla

mai aproape de tine

În contextul menținerii unui dialog permanent cu cetățenii români din zona de reprezentare, Consulatul General al României la Sevilla (CG Sevilla) a inițiat proiectul Consulatul mai aproape de tine (#ConsulatulMaiAproapeDeTine).

CG Sevilla, prin intermediul acestui proiect, își dorește să soluționeze o serie de probleme care fac parte din viața de zi cu zi a cetățenilor români care solicită servicii consulare.

#ConsulatulMaiAproapeDeTine este un proiect alcătuit din două componente: "Dialog cu CG Sevilla" și "#VenimLaTine".

Dialog cu CG Sevilla este un proiect demarat pe pagina de Facebook oficială CG Sevilla (@Consulat Sevilla), ce presupune atât un dialog direct prin intermediul unor sesiuni live, precum și unor sesiuni interactive de întrebări și răspunsuri, cu funcționari ai oficiului consular. Prin intermediul acestor sesiuni, cetățenii români pot adresa întrebări cu privire la serviciile oferite de Consulatul General al României la Sevilla, precum: crearea contului pe pagina econsulat.ro, programarea în vederea obținerii serviciului consular dorit, orice alte întrebări referitoare la procedurile de obținere a unui serviciu consular, asistență consulară.

Având în vedere dorința noastră de a veni în sprijinul comunității, începând cu luna noiembrie 2021, CG Sevilla a demarat proiectul "#VenimLaTine".

Prin intermediul acestei noi componente dorim să acordăm asistență în utilizarea portalului econsulat.ro, celor care întâmpină anumite dificultăți în utilizarea acestuia, precum și oferirea unei game largi de informații utile în vederea obținerii serviciului consular dorit.

Astfel, reprezentanții ai CG Sevilla se vor deplasa în localitățile cu o comunitate semnificativă de români, pentru a oferi asistență și îndrumare în utilizarea platformei econsulat.ro, precum și pentru obținerea unei programări. De asemenea cetățenii români vor primi informații cu privire la documentele necesare în vederea solicitării de servicii consulare și informații cu privire la verificarea disponibilității pașaportului pentru ridicare și metodele de ridicare a pașaportului de la oficiul consular.

Urmăriți pagina de socializare a Consulatului General al României la Sevilla pentru a fi la curent cu inițiativele și proiectele pe care oficiul consular le desfășoară în beneficiul cetățenilor români.

Urmărește CG Sevilla. Fii primul care află ce te interesează !

ASOCIACION HISPANO RUMANA DE CORDOBA TRAIAN



al României din Sevilla

Resurse sociale și ale muncii în Cordoba.

În același timp organizăm și ateliere pentru a învăța să îți faci singur/ă programările la Consulat.

Aceste servicii se acordă în următorul orar:

De luni până vineri dimineața de la 09.00 până la 13.30

Marțea și joia după amiază, de la 17.00 până la 19.30.

Menționăm că aceste servicii sunt GRATUITE și se desfășoară în cadrul proiectului: Îmbunătățirea integrării sociale a româncelor ce locuiesc în Cordoba 2021/2022, proiect finanțat de Primăria din Cordoba,

Delegația de Servicii Sociale.

Pentru a solicita serviciile Asociației TRAIAN trimiteți mesaj pe WHATSAPP la numărul de telefon 641 354 711.

Actividad enmarcada en el Programa Mejora de la integración social de las mujeres rumanas residentes en Córdoba 2021/2022 financiado por el AYUNTAMIENTO DE CORDOBA, DELEGACION DE SERVICIOS SOCIALES



Incepând de pe 1 decembrie 2021 până pe 30 mai 2022, cu obiectivul de a îmbunătăți situația comunității românilor din Cordoba, acordăm la sediul asociației noastre (Casa Ciudadana, C. Rda. del Marrubial, s/n, 14071 Córdoba) următoarele servicii:

Renovare documente identitate, cu programari la Consulatul General

In 15 ianuarie, la Casa Regional de Castilla La Mancha din Getafe, Madrid, ZIUA CULTURII NAȚIONALE 2022 a fost o ZI A UNITĂȚII COMUNITĂȚII ROMÂNEȘTI din Spania

ZIUA CULTURII NAȚIONALE 2022 "Suntem români și punctum!", Mihai Eminescu



SAECULARE Neamț (manager Carmen Elena Nastasă) și Complex Muzeal Național Neamț - inițiator proiect Florentina Buzenschi a fost prezenți cu expoziția de fotografie etnografică și obiecte

"Forțați societatea civilă să se organizeze ca să nu pierim!" transmitea în urmă cu câțiva ani profesorul Florian Colceag, antrenorul de genii.

Sâmbătă 15 ianuarie 2021, de la ora 13.00, Casa Regional de Castilla La Mancha din Getafe, Madrid a fost gazda unei adevărate sărbători a culturii și uniunii comunității românești din Spania. Nu întâmplător într-o instituție culturală spaniolă, la inițiativa domnului Juan Jose G. Garcia, Președinte Executiv Fams Internațional - Spania, de altfel, cei care au fost și organizatorii acestui eveniment, membrii ai societății civile, mediu asociativ, artiști, scriitori și antreprenori români stabiliți în Spania și-au dat întâlnire într-o adevărată sărbătoare a spiritului românesc și identității naționale.

Comunitatea românească din Spania a arătat astfel că se poate coagula, completa și afirma într-un mod unitar, trecând peste așa zisele adversități personale sau ale unor grupuri de interese despre care nu de puține ori se vorbește că ar menține scindată societatea civilă.

Asociația Cultura Mater din Asturias, președinte Ioan Călin Cardoș au fost prezenți cu cele două formații de dansale asociației, grupul Ciobănașul și grupul Mugurelul, format din copii minunați și talentați care au cântat și recitat poezii și au primit diplome: Maria Neculiță, Nadia Sofia Mihordia și Ștefan Gherghie au interpretat melodiile "Mă dusei să trec la Olt" și "Mărie și Mărioară", iar Alexandru Traian Dumitru și Ștefan Gherghie au recitat poezia "Ce-ți doresc eu ție dulce Românie."

Tot pe scena acestui spectacol, Maria Neculiță, foarte talentată în muzică, dans și desen, dar în același timp și cu foarte bune rezultate la școală, a primit felicitări și diploma de câștigătoare a concursului de desen - portret Alexandru Ioan Cuza, un concurs la care au participat mai mulți copii.

Asociación Socio-Cultural Romanati din Almeria în parteneriat cu Consiliul Județean Neamț (președinte Ionel Arsene), Centrul pentru Cultură și Arte CARMEN



tradiționale din județul Neamț intitulată "IA NEAM(Ț)ULUI" și "ȚINUTUL NEAMȚULUI".

Gigi Chițu, etnograf și președinte al Asociației DRACULEA din Madrid a fost cel care a detaliat privitorilor și vizitatorilor o descriere a expoziției și obiectelor.

Sculptorul și artistul plastic Gigi Busuioc Bucovineanu a expus o fascinantă și prețioasă expoziție în lemn dar și multe alte obiecte tradiționale românești, unele din acestea create sau refăcute de domnia sa în Spania în spiritul vechilor meșteșugari ai neamului. De remarcat că Gigi Busuioc a fost



prezent într-o dublă ipostază, de artist dar și de președinte al ASOCIACIÓN EUROPEA PARA LA CONSERVACIÓN Y RESTAURACIÓN DEL PATRIMONIO (AECRP).

Evenimentul a fost prezentat de doamna Flory Cristea iar în deschiderea acestuia reprezentantul FAMS, Juan Jose G. Garcia a evocat biografia poetului Mihai Eminescu și importanța Zilei Unirii Principatelor Române.

Remarcabilă prezența reprezentantului Ambasadei României în Regatul Spaniei, domnul Lavinu Enii, care a subliniat importanța acestei zile și a transmis un incurajator mesaj celor prezenți dar și tuturor românilor plecați de acasă.

Artiștii de muzică populară Ioana Răceanu și Ion Răceanu au încântat publicul cu piese muzicale pe versurile poetului nepereche dar și cu un moment artistic memorial dedicat Mariei Tănase. Un alt episod muzical a fost prezența pe scenă cu o serie de melodii tradiționale acompaniate la cobză de către Mircea G. Florescu din partea Centrului Cultural La Tierra Tracia din El Ejido.

CONSILIUL JUDEȚEAN NEAMȚ
CENTRUL PENTRU CULTURĂ ȘI ARTE "CARMEN SAECULARE" NEAMȚ

SERI ȘI EVENIMENTE CULTURALE
ZIUA NAȚIONALĂ A CULTURII ROMÂNE

EXPOZIȚIE #IA NEAM(Ț)ULUI
Sâmbătă, 15 IANUARIE 2022
FOTOGRAFII ȘI OBIECTE TRADIȚIONALE

Centru Cultural LA TIERRA TRACIA
Calle Geranio / 28, El Ejido, Almería

Frați de grai, frați de trai
Români în Andalucia
Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

NOCHE TEMÁTICA INTERCULTURAL

Scriitoarea Eugenia Mucea a susținut recitalul de poezie „Dulcea mea Românie” iar scriitorul Ilie Lucian Sofrone, autorul El Zapatero-Jefe de los Comunistas?, o carte scrisă în spaniolă și care prezintă un episod din istoria modernă a României, a subliniat importanța și rolul pe care românii l-au avut în istoria europeană și mondială. În același sens Cristi Avram, președintele Asociației Comunitatea Românilor din Spania a făcut un elogiu al culturii și valorilor înaintașilor noștri.

Tot în cadrul evenimentului artista plastică Dorina Florescu (Dor de Flores) din Almería a prezentat o expoziție de pictură pe șevalete intitulată WINGS.

ZIUA NAȚIONALĂ A CULTURII ROMÂNE

Dor de Flores - Colecția de pictură

WINGS
expoziție pe șevalete

Dorina Florescu
Sâmbătă, 15 IANUARIE 2022
GETAFE, MADRID

Televiziunea KRISTEL TV Madrid a preluat integral evenimentul și a luat interviuri celor prezenți și remarcăm profesionalismul realizatoarei Nicoleta Dumitru și a directorului postului, Cristian Cîrlan și nu în ultimul rând al fotografei Ana Bănățeanu - Ana Graf Studio, membră a Asociației Cultura Mater. O prezență specială în această zi a fost doamna Monica Beni, director comercial al firmei CLOVERCARS din Alcalá de Henares, o antreprenoare româncă care s-a impus cu succes într-un domeniu dedicat cu precădere bărbăților (recondiționarea mașinilor de colecție) și care a avut amabilitate să acorde un interviu exclusiv pentru publicația noastră.

Parteneri ai evenimentului: Dance FM și Rotusil (Ceo & Founder-Silviu Nicoară).

Prezență media: Publicația ROMÂNI IN ANDALUCÍA - "Frați de grai, frați de trai" și platformele social-media: Radical din Escu, Romani in Andalucia, FRP TV.

A consemnat,
Mircea G. Florescu

Eminescu, ziditor de prietenii interculturale

În localitatea toledană, Quintanar de la Orden unde sunt rezidenți cca. 1800 de români s-a sărbătorit sâmbătă seara, mai exact pe 15 ianuarie a.c., începând cu orele 18:00 „Ziua Culturii Române”, un eveniment dedicat lucefărului literaturii române, Mihai Eminescu.

Evenimentul a fost organizat de Asociația culturală hispano-română „Gente” (Oamenii) din Quintanar de la Orden cu sprijinul primăriei din localitatea cu același nume, la care au colaborat membrii Asociației Scriitorilor „El Comun de la Mancha” din Quintanar de Orden, invitați de marcă și iubitori de literatură fără frontiere.

Este al șaselea an consecutiv în care Eminescu este recitat, atât în română cât și în spaniolă, iar poeziile sale pe note muzicale au făcut deliciul publicului asistent.

În acest an, Sorin Bălășcău - președinte „Gente” și moderator al evenimentului a avut ca și invitați, duetul de artiști Lucia Virginia Pop și Aurel Neluțu, scriitorii spanioli locali dar și scriitorii români din Spania care duc mai departe cu mândrie arta scrisului românesc, dintre ei amintind pe Nicoleta Talpa, Costinel Lungu și Luminița Elena Mihalache.

A fost o seară în care lirismul și frumusețea versurilor a unit două popoare, român și spaniol, într-o singură simțire, Eminesciană iar prietenii interculturale care sau format cu această ocazie sunt durabile datorită purității actului în sine.

Recital poetic și moment artistic dedicat marelui poet român Mihai Eminescu

Centrul Cultural "El Recreo"
Strada Grande, n.14
Quintanar de la Orden

Sâmbătă
15 IANUARIE 2022
Orele 18:00

Participă membrii ai Asociației culturale hispano-române "Gente" și ai Asociației de scriitori "El Comun de la Mancha"

Invitați speciali:

Simona și Marius Constantin Sabie
Aurel Neluțu și Lucia Virginia Pop

Moderator eveniment: SORIN BĂLĂȘCAU

Un mic detaliu, pentru a vedea universalitatea și iubirea cu care este slăvit iconul culturii române, ar fi acela că înainte de acest eveniment Sorin, Costinel și artiștii invitați au intrat în direct la Federația Românilor de Pretutindeni TV, alături de oameni de cultură din toată lumea pentru a aduce un omagiu binemeritat celui care va rămâne în inimile tuturor ca rapsodul românismului fără vârstă.

Traiască România și toți cei care au fost, sunt și o vor face măreață !!!

Sorin Bălășcău



“Dacă arta hrănește rădăcinile culturii noastre, societatea trebuie să-l lase pe artist liber să-și urmeze viziunea indiferent unde îl duce”, John F. Kennedy

Asta face societatea în care artistul a decis să trăiască, l-a lăsat să-și viseze picturile iar mai apoi să-și picteze visele.

Este multă culoare în lucrările tale!

Oh, da! Știi ceva? Fiecare dintre noi poate să-și construiască magia lui, lumea lui plină de culoare. Așa cum există o fabrică de orice produs (conserve de exemplu) tot așa există și o fabrică de magie în care poți folosi ce ingrediente vrei tu (în cazul meu culoare). Atunci când stau în fața unei pânze albe, de fiecare dată am trac neștiind de unde să încep și unde să termin dar apoi îmi amintesc că pot face din culoare ceea ce nu găsesc în viața obișnuită, pot face magie.

Din ce resurse emoționale îți construiești curajul de a o lua de la capăt?

Mă plictisesc repede, așa că încerc să fiu interesată cât mai mult de ceea ce fac, să-mi pun întrebări, să nu mă tem de îndoieli, să învăț, să evoluez practic. Sunt un călător prin viața mea și mă străduiesc să fac lucrurile cât de bine pot eu astfel încât să încânt privirile celor care poposesc în lucrările mele. Am nevoie să văd locuri noi dar poți simți adevărata față a unui loc doar dacă trăiești acolo. Acum trăiesc și visez în Spania și pot spune că această țară m-a făcut să aștern culoare viselor mele, această țară mă inspiră să creez lucruri frumoase.

Ce calități ar trebui să dețină un artist?

Calitățile sunt oarecum subiective din punctul meu de vedere. Un artist poate fi boem, serios sau nereserios, vesel sau foarte trist. Teoria că artistul trebuie să sufere ca să poată crea este o prostie din punctul meu de vedere. Bineînțeles, calitățile și emoțiile pot afecta procesul creativ dar e total individual sub ce formă se întâmplă. Experiența este altceva. Acest lucru se poate acumula în foarte mulți ani prin multă muncă, experiențe diverse, studii. Cine crede că desenând câteva linii pe o pânză devine artist, se înșală amarnic. Nu cred că cineva are atâta experiență încât să nu recunoască că întotdeauna este loc de mai bine.

INTERVIU

Dorina Florescu, un concept artistic

Arta, indiferent sub ce formă s-ar manifesta, vine dintr-un interior sufletesc bogat în sentimente, din dragoste pentru oameni și pentru frumosul din ei.

Dorina Florescu creează artă. Picturile sale par a se naște spontan. Peisajele, florile sau portretele realizate cu pensula sau cu cuțitul de pictură, în ulei sau cu vopseluri acrilice, reprezintă elemente de cotidian îmbinate artistic de imaginația Dorinei.

Chiar dacă Dorina este la început de drum (ea pictează doar de doi ani și jumătate) putem spune că filonul artei ei începe să iasă la lumină spre a bucura privirile și sufletul oricărui privitor și pentru a ne dăruii și pe noi cu starea ei de spirit, o stare benefică și îmbucurătoare.

Cale frumoasă în pictură, doamnă Dorina Florescu!

Valeru Ciurea,

director artistic, Centrul Cultural Eugen Ionescu Slatina

Care a fost cea mai interesantă provocare pentru tine în domeniul artei?

Au fost multe provocări interesante, nu cred că trebuie să le aduc în discuție având în vedere că eu consider că cea mai mare provocare de abia acum începe.

Cum îți dai seama că ai terminat ceea ce aveai de transmis într-o lucrare?

Un știu cum sunt alții, cum procedează ei sau cum reușesc să se oprescă spunând “gata”, dar la mine știu că total este instinctiv, oarecum subliminal. Simt că trebuie să mă opresc, că o tușă în plus ar sufoca rezultatul final. Cred că asta vine odată cu experiența pe care o acumulezi în timp.

Unde îți găsești inspirația?

A nu știu ce să pictez face parte din viața unui artist. Nu întotdeauna ai o idee clară despre ceea ce vrei să așterni pe pânză, de multe ori am un dialog intern cu mine însumi și chiar cu panza albă din fața mea, de aceea mă îndrept către pânza albă cu o idee despre ceea ce vreau să creez iar la final constat că a ieșit ceva total diferit față de proiectul inițial. Inspirația nu vine niciodată când ai dori tu, nici un trebuie căutată prea amănunțit. Inspirația o găsim în natură, în plimbările pe care le fac și chiar în experiențele mele personale.

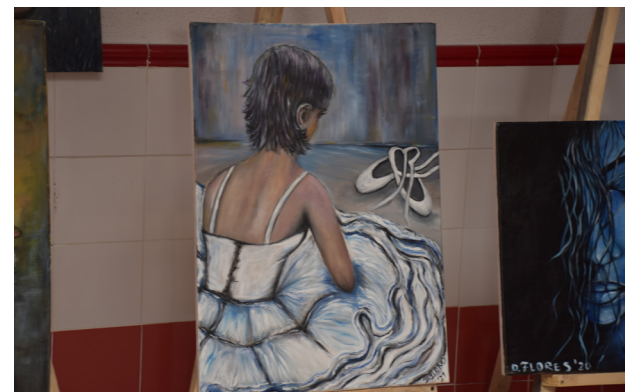
Un mesaj pentru cititori?

Consider ca acei cititori care se opresc la un articol despre artă reprezintă categoria aparte ce asigură segmentul cultural al societății zbuciumate în care ne aflăm în acest moment. Datorită acestora am speranța că actul cultural nu va muri într-o lume tot mai afectată de noncultură.

Dacă ar fi să multumești anumitor persoane pe care le-ai întâlnit în viața ta și te-au ajutat cumva, cui i-ai mulțumi?

Le-aș mulțumi tuturor celor care m-au ajutat și inspirat să continui, se știu ei care sunt, cât și celor care mi-au rănit sentimentele de-a lungul timpului pentru că și ei au fost, de fapt, cei care m-au ajutat să devin omul care am devenit astăzi. Așa că **“mulțumesc”!**

Andreea Constantinescu



CENTRO CULTURAL LA TIERRA TRACIA
Calle Geranio / 28, El Ejido, Almería

eco HORNET

energie pentru viata

**ECHIPAMENTE DE PRODUCERE
A ENERGIEI TERMICE SI ELECTRICE
CU AGRO-PELETI & PELETI**

Centrale termice 20-500kW

incalzire si apa calda pentru cladiri, sere,
blocuri de apartamente, piscine.

Generatoare aer cald 20-750 kW

Uscatoare cereale, lucerna, cuptoare,
incalzire hale industriale, sere, ferme.

Injectoare pe peleti 20-750kW

Inlocuiesc arzatoare pe motorina, gaze,
ulei, GPL, pacura, CLU.

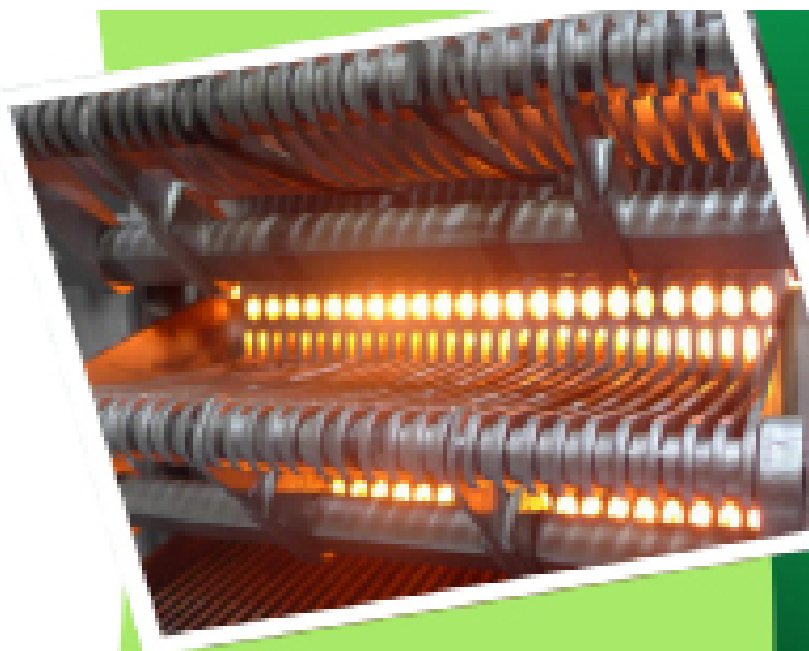
Arzatoare cu tuburi radiante

Cea mai eficienta solutie de incalzire
pentru spatii cu inaltime mare.

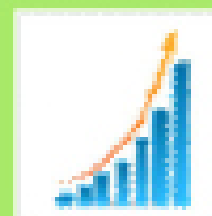
Generatoare de abur cu functionare pe peleti



**energie verde,
emisii poluante minime**



**TEHNOLOGIE ROMANEASCA
PENTRU MILENIUL III**



94-97% eficienta



cea mai ieftina energie

ECOHORNET SRL

Autostrada Bucuresti-Pitesti, iesire Giurgarla km.13.2,
Str. Italia, nr. 4, Chiajna, Ilfov
Mobil: 0745.050.050, 0740.888.085
E-mail: president@ecohornet.ro, www.ecohornet.ro